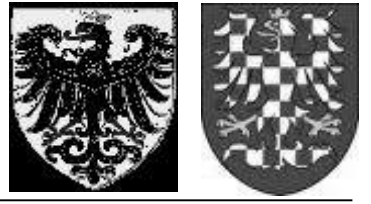

NOVINY

Volume 6 Issue 003 (693)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

26. I. – 8. II. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 26. ledna
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Dnes jen krátce - uvědomil jsem si, že jsem se už dlouho nesmál, nechechtal, když je něco veselého a vtipného, tak se jen usměji, ale smát se až se pobřišnice chvěje, to už se mi dlouho nestalo.

Co mi vrtá hlavou, proč je moje osoba na černé listině vládních a diplomatických zástupců ČR a SR.

Já osobně nic protistátního nepíši, do české politiky se nepletu, neb tam léta nejsem a informace mám z druhé ruky i když mám/znám pár lidí, kteří mi posílají články a odkazy na články z ČR a SR.

V Austrálii už téměř žádné spisovatele nemáme, je tu jen pan Jiří Švehla, ale ten se do české politiky také neplete.

Pan S. Řehulka na noviny zanevřel, neb se neomaleně vyjadřuji k soudruhu jenerálovi. I když si nelze nevšimnout, že od té doby, co zakázali dávat Noviny do čekáren našich diplomatických zástupců, přestali také zvát i krajany na akce a výstavy a oslavy jako je 28 říjen či odhalení soch a podobně.

Jak poznamenal jeden čtenář, **je to tu jako v padesátých letech či v době normalizace.**

Možná, že by stálo za to, kdybyste napsali na ministerstvo zahraničí panu ministrovi Petru Macinkovi, ale i také panu Miroslavu Sklenářovi, dopis s dotazem, proč ignorují krajany, proč státem placené akce, výstavy atd. nejsou oznamovány předem, ale až ze 14denním zpožděním, takže často zejí prázdnou.

Řekl bychom si pomáhat.

Přežije křesťanství naše století?

Benjamin Kuras

Zatímco tisícové davy muslimů ohrožují vánoční trhy v Londýně a Miláně a desítky německých měst své trhy ruší nebo instalují protitankové bariéry, Brusel si ten svůj

tradiční překlátil na „Plaisirs d'hiver“, čili zimní radovánky.

Jeho tradiční, ale tentokrát „inkluzivní“ betlém je bez Ježíška, jeho rodičů, andělů i tří králů a nahrazuje je pajduláky bez identity, vyrobenými z recyklovaných hadrů „komponovaných ze všech barev všech etnik možných a představitelných, aby nikoho nediskriminovaly“.

Pod názven „*étouffes de la nativité*“

(materie zrození) sdělují „inkluzivní poselství, v němž by se mohl najít celý svět“, jak vysvětluje autorka tohoto fascinujícího originálního výtvarného díla,

„zbaveného svou ohavností veškerých dimenzí posvátnosti a drtícího standardy civilizace a krásy“, komentuje francouzský časopis Le Causeur.

Odkřesťanštění Evropy jako fakt přijímá předseda italské biskupské konference, boloňský kardinál Zuppi, když biskupy uklidňuje, že ta sekularizace je vlastně bohubí, neboť „s ní odchází řád moci a kultury a nahrazuje jej nová a hlubší osobní víra“. A že tedy „v tomto horizontu konec křesťanství není porážka, nýbrž *kairós* – šance návratu k esenciální svobodě začátků, k onomu přijetí víry z lásky, bez strachu a bez záruk“.

Vatikán radí přátelit se s islámem

Má se to chápat tak, že vrchní kněžstvo katolické církve přestává věřit ve smysl a civilizační poslání její existence a ponechává osud křesťanství „osobnímu hledání“? Svědčily by o tom i dva nedávné pozoruhodné výroky nového papeže Lva XIV. V jednom znevážil džihádistské masakry křesťanů v Nigérii domněnkou, že tam stejně „umírají křesťané i muslimové“. V druhém katolíky napomenul, aby „se islámu tolik nebáli, snažili se s ním přátelit, spolupracovat a vést dialog v úctě“.

Můžeme k tomu přidat i zavedení islámské modlitebny ve vatikánské knihovně, jíž

Vatikánci žoviálně přezdívali „ta místnost s kobercem“. Ale hlavně: kam se poděla obrana evropských křesťanských památek a kongregací před vandalismem džihádistů, o němž letos do listu *Le Figaro* unikla zpráva francouzské vnitřní rozvědky DGSİ?

Ta sděluje, že džihádistská antikřesťanská rétorika se proměnila v reálné násilí, následující po násilí antižidovském. „Jen co vyřídíme sobotníky, pustíme se do nedělníků“, zní otřepané heslo Hamásníků a Al-kajdíků. Tažení proti „křizákům a jejich spojencům“ mají v programu Al-Kajda, ISIS, Hamás, Free Palestine a lecjaká další skupinka naverbovaná do svaté války. „Dobudeme Řím, rozlámeme vaše kříže, zotročíme vaše ženy“, vyhlásil ISIS v roce 2014.

Desetiletí poté vydal muslimské mládeži žijící na Západě rozkaz útočit noži a vozidly na křesťanská shromáždění. Instituce zvaná „Observatoř intolerance a diskriminace proti křesťanům v Evropě“ (OIDAC) zaznamenává ročně přes 2200 antikřesťanských útoků dva roky po sobě v letech 2023 a 2024. Jen v Německu jich loni bylo 337, z toho 33 požárů. Podobný počet zaznamenala Francie s nejznámějším téměř kompletním vyhořením historického kostela v St. Omer. Těsně následovaná Británií a Španělskem.

Exkrementy na podlahách Vloupaní, krádeže, poškození soch, fresek, obrazů a náhrobků, vykradené pokladničky, uloupené svícny, poničené oltáře, roztrhané modlitební knížky, exkrementy na podlahách. Stěny a fresky počmárané nápisy jako „Allahu-akbar“ a „Vzdejte se islámu“.

Francouzská sondážní agentura IFOP zjišťuje u muslimské mládeže ve věku 15-24 let džihádovou radikalizaci 42 %. Z toho 32 % sympatizuje s Muslimským bratrstvem. Zavedení zákonů šaria by uvítalo 60 %. Antipatie k džihádismu vyslovilo jen 52 % (rozumějme: téměř polovina džihádismu fandí). Pouhých 10 % si přeje modernizaci islámu. Muslimskou mládež ovládla ideologie Muslimského bratrstva. Konec bláhového snění o islámské integraci. Křesťanství v Evropě

není nahrazováno ateismem a „osobním hledáním“, nýbrž islámem – za ultralevicové ateistické podpory.

„Tyto proudy útočící na křesťanství a tradiční rodinné hodnoty a naši demokratickou kulturu se proměnily z potůčku v řeku“, píše se v letošní zprávě organizace International Christian Concern.

A přesto: Evropa bez křesťanství nebude Evropa. Přesně tak to říká o Francii konzervativní novinář a politik Éric Zemmour: „Francie bez křesťanství není Francie.“ Jeho nová kniha má titul *„La messe n'est pas dite“*. Mše ještě není dosloužena. Ještě není prohráno, Západ se ještě může probrat a bránit. To je stěžejní sdělení této knihy, která navazuje na jeho předchozí „Francouzskou sebevraždu“.

Zemmourova navrhovaná záchrana – s vyprávěním osobního objevování a obdivování křesťanské kultury – se podobá receptu Rogera Scrutona „nedokážete-li věřit v Boha, věřte aspoň v krásu“.

Všímejte si, kolik literatury, umění, hudby, filozofie, práva, etiky, politické kultury, tvořivosti a podnikavosti křesťanství Evropě dalo. I když nedokážete věřit křesťanským zázrakům a dogmatům, či chraňpánbůh sympatizovat se svatou inkvizicí, alespoň chvilku mlčky zírejte na fresky v Ravenně a Florencii, poslechněte si Bacha, okoukněte Michelangela, přečtěte Danteho, zajděte na Shakespeara. Nechávejte se jimi inspirovat k obraně. Zaznamenávejte tisíce těch tvůrců drobnějších, skromnějších, méně slavných, ale tímtež inspirovaných.

Zničené symboly

Všímejte si, jak se vám je někdo snaží sebrat a zničit. Braňte si je jako lvi. Je to vaše právoplatné dědictví, krkolomně bohaté a nekonečně pestré. V Zemmourově Francii to bylo katolictví, ve Scrutonově Británii protestantství. U nás, kde se to střídalo a mlátilo, by k tomu patřila i ta národní skepse, nevíra, rebelantství a exulantství, s Husem, Žižkou a Komenským. Když už nedokážete být křesťané vírou, zůstaňte jimi aspoň kulturou a trochou starodávné loajality.

Račte otočiti list

Pondělí 26. ledna

Z chaosu v Minneapolis viní Trump demokratickou stranu
Letadlová loď Abraham Lincoln se přiblížila k Íránu
Zimní bouře v USA má už devět obětí
Čtrnáctiletý Čech se zabil na sjezdovce v Rakousku
Vláda chválila rozpočet se sekerou 310 miliard
Babiš chce s EU koordinovat účast na Trumpově Radě
Schůzka ústavních činitelů na Hradě se nekonala, Babiš se nedostavil
Určení velvyslanci nepojedou do svých misí (str 14)
U nás pod mrakem, lehce nad nulou, večer začala plískanice

Úterý 27. ledna

Íránské oběti se odhadují na 6 tisíc
Soudce v Minnesotě předvolal šéfa ICE
EU bude investovat do Grónska
Euro posiluje vůči dolaru
Prezident podal trestní oznámení na Macinku za vydírání
Macinka pohrozil prezidentovi odvetou, když nejmenuje Turka ministrem
Babiš navrhuje trojstrannou schůzku
SPD hodlá demonstrovat proti schůzce Němců v Brně
U nás pod mrakem, teploty kolem nuly

Středa 28. ledna

Tajemník NATO Rutte se potkal v Bruselu s Macinkou
Trump hrozí Íránu útokem A Fico popřel, že Trump byl při schůzce s ním nepřítelny
Netanjahu trvá na demilitarizaci Gazy
Juchelka oznámil, že jeho ministerstvo opravdu zastropuje důchodový věk
Národní rozpočtová rada konstatovala, že Babišův rozpočet překračuje zákon
Rakušan opět neobstál ve volbě místopředsedy sněmovny A Do správní rady VZP nepůjde Stanjura, Válek, vzdal to i Kalousek
U nás pod mrakem, lehce nad nulou

Čtvrtek 29. ledna

Putin prý slíbil Trumpovi, že přestane útočit na Kyjev
Do Minneapolis přijel zvláštní zmocněnec zjednat pořádek A Britové mají s Čínou bezvизový styk
Macinka v Bruselu tlumočil poděkování českým občanům za pomoc Ukrajině
Sněmovna schválila změnu pravidel pro státní úředníky
Prezident Pavel je na dovolené ve Španělsku, jezdí s partou na motorce A Na MÚ Černošice je stíháno 16 lidí kvůli machinacím s řidičáky
Babiš si pochvaluje výbornou spolupráci s Macinkou
U nás celý den mírně sněžilo, teplota lehce nad nulou

Pátek 30. ledna

Izrael otevře přechod mezi Egyptem a Gazou
Ukrajina je ochotna neútočit na ruskou energetiku
Trumpovi lidé jednali se separatisty z kanadské Albery
Macron přijal v Paříži Fica
Pavel pozval Babiše na středu na Hrad
Macinka domluvil na březem společné vládní jednání s Ficem A Jihočeský Kuba už ví název nového hnutí
Opozice neuspěla s pokusem odvolat Okamuru
U nás pod mrakem, nad nulou, sníh taje

Víkend 31. ledna – 1. února

Trump hrozí Kanadě nespecifikovanými zásadními kroky
Ficův poradce Lajdák končí kvůli skandálu s Epsteinem
Venezuela chystá amnestii pro politické vězně
V centru Prahy se sešlo údajně 90 tisíc lidí, protestovali proti Macinkovi - **37 let po listopadu 1989, kdy lidé demonstrovali proti bolševikům za svobodné volby, se v Praze demonstuje za bolševika proti výsledku svobodných voleb.**
Ministr Macinka oznámil, že MZV bude ignorovat prezidentskou kancelář
Ministerstvo obrany popírá, že generálu Řehkovi zadržlo cestu do USA záměně, zadržlo ji nezáměrně
Začalo podávání přihlášek na střední školy
Babiš se potká v Římě s Meloniovou
U nás pod mrakem, mrzlo

Pondělí 2. února

Indie snad přestane kupovat ruskou ropu
Přechod z Gazy do Egypta začíná částečně fungovat
V Polsku našli spadlý ruský dron
Rusko připustilo dílčí sblížení postojů s Ukrajinou
Zmocněnec Turek piluje žalobu na prezidenta Pavla
Babiš oznámil, že nechce nic eskalovat a že Macinka vylepší komunikaci A Ministr kultury Klempíř si pozve na kobereček demonstrující umělce
Papež jmenoval Stanislava Příbyla arcibiskupem pražským A **Státní převrat?** Zbořil varoval Million chvilék, kteří demonstrují i za to, abyste museli povinně platit Českou televizi a Český rozhlas
U nás pod mrakem, pořád kolem nuly

Úterý 3. února

Portugalci chtějí nezletilým zakázat sociální sítě
Poláci vyšetřují coby ruského špiona čínovníka z jejich ministerstva obrany A Trump chce „znárodnit“ volby
Šéf NATO Rutte si myslí, že Rusové nechťejí mír, protože pořád útočí na Ukrajinu
Martin Kuba založil hnutí Naše Česko
Filip Turek se blamoval, když se chtěl svést v letadle slovenských ministrantech
Opoziční poslanci se celé úterý předváděli při pokusu sesadit vládu A Ministr Šťastný nabádá, aby lidi nejždili výtahem a chodili po schodech pěšky
U nás pod mrakem, mírně mrzne

Středa 4. února

Íránské ženy nově smějí řídit motorku
Trump vzkázal, ať se lidi nezajímají o kauzu Epstein
Francouzi sebrali čtyři špiony pracující pro Čínu
Neznámé komando čtyř útočníků zabilo v úterý Sajfa Isláma Kaddáfího, syna bývalého libyjského vůdce Muammara Kaddáfího. A Deset mužů včetně otce ve Francii znásilnilo pětileté dítě.
Babiš jednal v Římě s premiérkou Meloniovou
Babišova vláda ustála hlasování o nedůvěře
Prezident Pavel jednal s Babišem
Motoristé nenavrhnou jiného ministra než Turka
Macinka obvinil prezidenta, že ho trápí jeho temná minulost A Horníci se v průvodu Ostravou a na mši loučili s těžbou černého uhlí v Česku
U nás pod mrakem, kolem nuly

Čtvrtek 5. února

Město Stuttgart postihl krátký blackout
Podle Zelenského padlo 55 tisíc ukrajinských vojáků
Z Minnessoty odchází 700 federálních agentů
Polsko chystá další balík pomoci Ukrajině
Prezident Pavel jednal s ministrem obrany Zúnou a generálem Řehkou A V Česku zdražuje benzín
s. prezidenta vypískali horníci v Ostravě.
Radní ČT a ČRo vyzývají k dialogu o financování médií
Klesá výkon Českých drah
U nás se mírně otepluje, obleva

Pátek 6. února

Začaly zimní Olympijské hry
Americko – íránské jednání o atomovém výzkumu skončilo v ománském Maskatu
Evropská komise navrhuje dvacátý balík sankcí proti Rusku A Italská vláda utužuje bezpečnostní zákony
Andrej Babiš navštívil Aero Vodochody, výrobce letounů Skyfox A Ministr dopravy Bednárik chce, aby i elektroauta měla dálniční známku
Česko sníží o třetinu zahraniční humanitární pomoc
V Česku ubylo kybernetických incidentů
Přes veškerou podporu médií intelektuálů i herců prostě Fiala volby prohrál.
U nás pod mrakem, obleva, bláto

Víkend 7. února – 8. února

Rusové dopadli muže, který postřelil zástupce šéfa GRU
Space X už nechce na Mars, zaměřuje se na Měsíc
Zelenskyj odhaduje, že by válka mohla do června skončit
Írán trvá na svém jaderném programu
Na olympiádě Maděrová zlato, Jílek stříbro
Podle Kantaru preference jsou stabilní, ANO vede, SPD a MOTO ztrácejí A Předseda senátu Vystrčil má **nápad zažalovat** Babiše a Macinku
Vláda uvažuje o zákazu sociálních sítí pro děti
U nás zataženo, je nad nulou, všude bláto

Dokončení z předchozí, první stránky

A ještě možná důkuvzdáním za to, že žijete, kde žijete. Mohli jste a ještě pořád můžete dopadnout hůř. O hodně hůř. Nenechte to zaniknout. Tak nějak Zemmour míní tu nedoslouženou mši.
„Ve válce marxismu a islámu proti křesťanské civilizaci je každý, kdo není ochoten povstat proti perzekutorům a vrahům křesťanů, zrádce této civilizace. Je to boj, který rozhodne, zda vůbec ještě bude nějaká Západní civilizace,“ píše americký novinář David Greenfield.
Zemmour i Greenfield jsou Židé. Jejich předkové si od křesťanství zažili pár nepříjemností. Tak se dělá odpouštění. A tak se této civilizaci dnes může říkat judeo-křesťanská. Jak píše ve své nejnovější knížce

Builders´ Stone (Stavitelský kámen) anglická novinářka Melanie Phillips: „Západní civilizaci vybudovali společně Židé a křesťané, a jen oni společně ji mohou zachránit.“ I ona je Židovka.
Vypadá to však, že milovat nepřítel a za facku mu nastavovat druhou tvář tentokrát nezabere. Jak praví jedno izraelské přísloví – „ragby se nedá vyhrát ping-pongem“.

Odjel někam, neví se kam, přijede tehdy, ale neví se kdy.

ČTK 27.1.2026 - Řešení roztržky mezi prezidentem a vládou se odkládá, s. prezident Petr Pavel totiž zamířil na soukromou cestu do zahraničí. Ačkoliv premiér Andrej Babiš navrhuje uklidnění situace a schůzku za účasti ministra Macinky, hlava státu momentálně není v Česku. Mluvíci prezidenta potvrdil, že Pavel bude věc řešit s premiérem až po svém návratu. Cesta do neznámé země EU se uskutečnila navzdory tomu, že ministr Macinka právě oznámil záměr vyřadit prezidenta z delegace pro NATO.

28 1 2026 - Aktuálně: Český prezident Petr Pavel nalezen. Odletěl spolu s manželkou do španělské Malagy. Ubytování má v komplexu Malaga Towers, konkrétně v 18.patře Sierra Blanka Tower. Tento byt má rozlohu 500 metrů čtverečních nabízí panoramatický pohled na město a středozevní moře, soukromou terasu která má 130 metrů čtverečních, dva bazény, vířivku, lázně a 24 hodinovou službu concierge. Ať si kluk užívá. Ale topem je že jedním z vlastníků hotelového komplexu je poradce prezidenta Zelenského Jermak. Ale to je asi jenom náhoda..

Ten, kdo zosnoval plán zveřejnit SMS zprávy ministra zahraničí prezidentskému poradci Petru Kolářovi, nebyl ve skutečnosti Petr Pavel, upozorňuje novinář a spisovatel Radim Panenka. Podle něj jde o mocenskou hru, jejímž cílem je rozložení vlády a posílení vlivu nevolených struktur

O co tady ve skutečnosti jde? Filip Turek v Přísně tajné

<https://www.youtube.com/live/QtNanziDIUc?si>

Vydavatel: Kdopak je Kateřina Koch, která vede boj z českého hradu proti F. Turkovi ??

Oběť teroristického útoku na pláži Bondi

Jméno a náboženské vyznání oběti útoku na Bondi byly během léčby v nemocnici v západním Sydney změněny. Oběť teroristického útoku na pláži Bondi, Rosalia Shikhverg, vyjádřila obavy ohledně schopnosti nemocnic v západním Sydney zajistit bezpečnost židovských pacientů poté, co jí během léčby bez jejího souhlasu změnili jméno na Karen Jones a náboženské vyznání. Rosalia Shikhverg měla na nemocničním náramku, v propouštěcí zprávě, a dokonce i na léčích změněno jméno na „Karen Jones“. „Jsem z toho tak vyděšená,“ řekla paní Shikhverg politickému redaktorovi Sky News Andrewovi Clennellovi.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Ivan a Wilma Červený - \$45.00
Jan Vrba - \$20.00
Petr Pechar - \$20.00
Frank a Jana Příkazský - \$20.00

„KEĎ SA VODA ZATVORÍ NAD DEŤMI ČESKOSLOVENSKA“

Daniel Danndys Krajča

Pozerám sa na fotky z protestov na Slovensku. Ľudia v uliciach, davy mladých ľudí skandujúce slogany proti demokraticky zvolenému premiérovi Fica. Nie, nebudem Slovákom hovoriť, čo majú robiť, to je ich vec. Len mi to pripomína niečo, čo som už videl, ukrajinský Majdan, pokus o prevrat v Gruzínsku, protesty v Rumunsku. A teraz Slovensko. Všetko toto má spoločného menovateľa, ale nebudem tu nikoho obviňovať. Len nahlas hovorím, priatelia, dávajte pozor, toto príde aj k nám. Len to tu bude trochu iné.

Poznám to, čo vidím, nie to, čo vidíte vy. Každý má svoj vlastný pohľad na vec, a ja vidím ten svoj. Niektorí počítajú stotisíc ľudí, iní len niekoľko tisíc. Čo vidím ja? Vidím platených komparzistov, bandu klaunov, ktorí kričia cudzie slogany. Ale nie som si istý, je to len môj pohľad na vec. Počítal som vlajky v dave. Boli tam aj slovenské, áno, ale čo som čakal? Viac slovenských. Namiesto toho tam boli ukrajinské vlajky, vlajky Európskej únie, vlajky Spojených štátov. Slovenské? Dve! Len dve!

A teraz ľudia. Dav. Väčšinou mladí, okolo dvadsať rokov, mohli by to byť Slováci. Ale tí starší? Držia ukrajinské vlajky, majú ukrajinské stužky. Slováci stále protestujú proti Slovensku? Alebo sú to davy cudzincov? Lebo tak to vyzerá. Ukrajinci, ktorí by mali byť doma a brániť svoju krajinu, muži na fronte, ženy v tyle. A namiesto toho? Tu, na námestiach. Tak to vidím ja.

Odkiaľ pochádzajú peniaze? Kto platí za tieto podujatia? Ako je možné, že staršia generácia Slovákov, tí, ktorí položili základy, mlčia? Ako je možné, že sa nechali odsunúť na vedľajšiu koľaj? Ako sme mohli dovoliť, aby naše deti, české aj slovenské, stratili rešpekt? Stratili svoje vlastné názory? A nehovorte mi, že vaše deti to neurobili. Všetci hovoria, že ich deti sú iné. Ale nie sú. Pozrite sa na tie davy. Všetci vieme, že sme to pokašľali. Vychovali sme ich nesprávne. Ako nám môžu dvadsaťroční, ktorí nikdy nezažili komunizmus, dávať lekcie, keď my sme ho prežili? Čo o ňom vedia? Nič! Ale majú tú drzosť nám hovoriť, aké to bolo. Ako sme im to mohli dovoliť?

A tá nenávisť. Ako môžu tieto deti tak veľmi nenávidieť Rusko? Nemusia ho milovať, nemusia ospravedlňovať to, čo sa stalo na Ukrajine. Ale nenávisť?

Nenávisť k národu, bez ktorého by tu ani neboli? Bez ktorého by ich rodičia a starí rodičia neprežili? Kam sme ich dovedli? A teraz príde to najhoršie. Pripravte sa. Ak chcete bojovať za slobodu, budete bojovať proti svojim vlastným deťom. Alebo ste si to ešte neuvedomili? Tí, ktorí budú stáť na druhej strane barikády, nebudú cudzí ľudia.

Budú to naše deti. Dovolili sme, aby sa to všetko stalo.

Alebo čo nám tu zostalo? Nie deti nášho predka Čecha. Nie Česi. Vychovali sme Európanov s americkým prízvukom a ukrajinskými vplyvmi. Zmiešané identity, zmes všetkých možných vplyvov, len nie našich vlastných.

A teraz už nie sme pánmi svojho vlastného územia. Česi? Vyhyniem.

Preháňam? Vôbec nie.

O Margite Boháčkovej - žene, ktorú odsúdili na smrť rok pred Miladou Horákovou

Práve o nej som nedávno napísala svoju prvú historickú štúdiu - do časopisu, ktorý vydáva český Ústav pro studium totalitních režimů, má názov Paměť a dejiny.

Posledné číslo bolo venované ženám, ktoré sa aktívne zapojili do činnosti proti totalitnému režimu.

S tým, aby som napísala veľkú historickú štúdiu o jej živote, ma oslovil ma český feministka Mirek Vodrážka, ktorému som ten neuveriteľný príbeh raz spomenula - s tým, že hľadám ďalšie stopy.

Objavila som ho náhodne pri úplne inom výskume, tvorbe knihy Nenechali sa zlomiť, keď som si študovala v archívoch proces Tvarožek a spol., kde padli 11.júna 1949 na Štátnom súde v Bratislave až tri rozsudky smrti.

Jeden z nich netradične aj pre ženu.

Matku.Ale aj bojovníčku z povstania.

Tá sa zapojila neskôr aj do boja proti druhej, komunistickej totalite. S prepojením na exilovú Demokratickú stranu. Inak je to naozaj ako námet na film.

Vyrastala pri Martine.

Bola krásna ako prvorepubliková herečka. Keď ju komunisti zavreli, mala iba 26 rokov a pravdepodobne sa len tak ľahko nezľakla.

Do protikomunistického odboja sa zapojila ako vydatá žena, mama dvojročného dieťaťa.

Margita Boháčková bola vo vojnových časoch v povstaní a aj po Víťaznom februári sa zapojila ako spojka aj do protikomunistického odboja.

Jej krycie meno bolo Eva a spolupracovala s bývalým predsedom Demokratickej strany, Michalom Zibrínom, ktorý ušiel pred komunistami.

Ten vytvoril sieť zahraničných aj domácich spolupracovníkov.

Ľudí, ktorí verili, že režim padne.

Mala podávať správy zaujímavé pre západ, ku ktorým sa ako úradníčka mohla v tom čase dostať.

Spolupracovala aj bývalým povstalcem a odbojárcom proti komunizmu Živodarom Tvarožkom. Ten mal zasa krycie meno Adam.

Písal sa rok 1948 a v roku 1949 ich Štátna bezpečnosť odhalila. V procese Tvarožek a spol. padli v roku 1949 tri rozsudky smrti - pre Živodara Tvarožka, Dušana Slávika a tiež pre mladú Margitu Boháčovú.

V novinách tej doby, či to už bolo Rudé právo alebo Pravda, nájdete články o ich procese, v archívoch zasa žiadosti o milosť. Aj tú, ktorú posielala jej sestra prezidentovi Gottwaldovi.

Za to, aby mladých ľudí nepopravili, sa prihovárал v telegrame Gottwaldovi aj samotný Vavro Šrobár.

Trest smrti im nakoniec Najvyšší súd predsa len zmenil na doživotie...

O ďalších osudoch Margity sa ďalej dá dozvedieť viac aj z archívov roztrúsených po celom Československu. V neskoršom období píše o vyšetrovacích metódach plných násilia.

A v hodnotení zo ženskej väznice v Želiezovciach sa dozvedáme, že má tým všetkým podlomené zdravie. Veď za mrežami bola roky.

V roku 1960 prišla veľká amnestia pre politických väzňov. V roku 1962 ďalšia.

Ani jedna sa jej netýkala.Niekoľkokrát žiadala o prepustenie. Neúspešne. Súdruhovia píšú, že sa nenechala prevychovať c duchu socializmu.

Prechádzala som desiatky strán, aby som zistila, kedy ju prepustili. Bolo to v roku 1963.

Presne po 14 rokoch. Do väzenia prichádzala ako 26-ročná žena. Na slobodu vychádzala vo svojich 40 rokoch.

Človek nemôže prestať počítať...

Tu sa stopa Margity pomaly stráca. Vieme, že po prepustení odišla do Trnavy.

Jej príbeh ležal roky zabudnutý v archívoch. Zadosťučinenia sa pravdepodobne žiadneho nedočkala.

Manžel sa s ňou medzičasom, ešte počas jej väznenia, rozviedol a jej dvojročné dieťa, od ktorého ju odtrhli, malo v čase jej návratu 16 rokov.

Udržiavalo s mamou počas väzenia kontakty? A vnímal dospievajúci syn mamu po návrate ju ako hrdinku alebo ako kriminálničku?

Ako žila Margita ďalej? A dožila sa vôbec nežnej revolúcie?

Zostáva ešte príliš veľa otázok, na ktoré neviem prestať myslieť. Verím, že sa ešte na ne podarí nájsť odpovede.

Riaditeľ istej firmy hľadá nového zamestnanca, na stole mu ležia nejake CVčka... Príde mu do kanclu jeden zamestnanec a všimne si CVčko na vrchu: Jeeej...To je Tono, toho zoberte. S ním to budete mať super. Jeho všetci poznajú, všeličo dokáže vybaviť. Tak riaditeľ si to premysli, zavolá ho na osobný pohovor. Po pohovore ho vyprevádza, keď sa vo firme zastaví Minister zahraničných vecí a hneď: Nazdar Tono, čo ty tu?

Tak riaditeľ si povie: Kurník asi je fakt známy, ja ho vezmem, veď aspoň bude nápomocný.

Po týždni ho riaditeľ zoberie na obed, keď pri vedľajšom stole sedí český prezident. Ten hneď: Nazdar Tono! No jak se máš, dlouho sem tě nevidel!

Riaditeľ len krúti hlavou, nechápe...

O dva týždne ide riaditeľ na služobku do Vatikánu, tak si povie, že nebude zlé keď zoberie aj Tona. Prišli do Vatikánu, tam plné Námestie sv.Petra. Pápež v okne kýva ľuďom. Tono pozerá a vraví riaditeľovi: Počúvajte, počkajte tu. Ja idem za Pápežom a zakývam Vám od neho z okna. Riaditeľ sa ho snaží zastaviť, že to asi nebude dobrý nápad, že z toho budú problémy. O chvíľu sa však Tono zjaví v okne, Pápež ho drží za rameno a spolu kývajú. Po pár minútach sa Tono vráti a tam už sanitka a riaditeľ s kyslíkovou maskou. Tono sa pýta: Pán riaditeľ čo sa Vám pre Boha stalo?

Riaditeľ: No vieš....nechápal som keď si sa tam zjavil vedľa Pápeža, ale skoro ma drblo keď za mnou prišiel Japonec s foťáčikom na krku a opýtal sa ma, kto je ten typek v bielom vedľa Tona.

Kontroverzný „kráľ Zemplína“ Mikuláš Vareha údajne zomrel počas prevozu do nemocnice

Podľa aktuálnych informácií z prostredia záchranných zložiek boli tímy rýchlej lekárskej pomoci vyslané k Mikulášovi Varehovi do obce Malý Kamenec. Záchranári sa muža pokúšali oživovať desiatky minút priamo na mieste, informáciu priniesol portál Noviny.sk.

Mikuláš Vareha, známy pod prezývkou „kráľ Zemplína“, sa do povedomia verejnosti zapísal ako jeden z najväčších daňových podvodníkov v histórii Slovenska. Jeho pád začal v roku 2013, keď ho odsúdili na 11 rokov väzenia za fiktívne obchody s lykožrútni a euroočkami, ktorými štát pripravil o takmer 60 miliónov eur. Po podmienenom prepustení v roku 2019 síce sľuboval nápravu, no do problémov so zákonom sa dostal opakovane, či už v kauze krátenia dane pri nákupe čerpadiel, alebo pri podozreniach z krivej výpovede v prípade agrodotácií podnikateľa Štefana Duča.

Josef Robotka

25. února 1906 * 12. listopadu 1952

Před 74 lety byl komunisty popraven generál major in memoriam, v době druhé světové války účastník protinacistického odboje, kdy byl spoluzakladatelem Rady tří, Josef Robotka.

Narodil se 25. února 1906 v Tasově.

Po ukončení reálné školy a složené maturitní zkoušce absolvoval Vojenskou akademii v Hranicích, kde získal hodnost poručíka pěchoty. Po absolvování Vysoké školy válečné v Praze působil od jara 1938 ve funkci přednosta výcvikové skupiny na štábu VI. sboru v Košicích. Po maďarském záboru v listopadu 1938 byl evakuován do Spišské Nové Vsi, kde sloužil až do německé okupace. Již 1. dubna 1937 byl povýšen do hodnosti kapitána a k 15. březnu 1939 přeložen do skupiny důstojníků generálního štábu.

Na podzim roku 1939 se Robotka zapojil do ilegální činnosti Obrany národa v Brně. Jako vládní úředník musel složit slib věrnosti vůdci Adolfu Hitlerovi, který slíbil splnit stejně jako slib věrnosti sudetských Němců Československé republice. V roce 1942 navázal spojení se štábním kapitánem Karlem Veselým-Štainerem, generálem Vojtěchem Lužou a profesorem Josefem Grňou a působil ve vojenské odbojové organizaci Rada tří. Stal se členem štábu a později vojenským zmocněncem celé organizace. Tehdy již opustil místo úředníka Městské spořitelny v Brně. Fiktivně pracuje jako lesní dělník v Košíkách. Ve skutečnosti ale organizuje partyzánskou činnost, pomáhá skupinám vysazeným nad protektorátem a shromažďuje důležité informace. Po zavraždění generála Luži protektorátním četnictvem převzal funkci zmocněnce Rady tří pro oblast Moravy. Od 17. září 1944 až do konce 2.světové války již trvale žije v ilegality. Za svou činnost v odboji získal řadu vyznamenání, mimo jiné Čs. válečný kříž 1939.

Po válce sloužil Robotka na velitelství 3. oblasti v Brně. V letech 1947 až 1948 studoval v SSSR na Vyšší vojenské akademii generálního štábu v Moskvě. Byl z ní však předčasně odvolán a převelen na funkci přednosta velitelství v Táboře. Po únoru 1948 byl převelen na místo velitele I. praporu 24. pěšího pluku ve Znojmě. Již v létě je mu však udělena zdravotní dovolená a koncem roku je definitivně zproštěn činné vojenské služby. Dne 25. července 1949 byl zatčen a obviněn z velezrady a vyzvědačství. Bylo mu kladeno za vinu, že se netajil nepřátelstvím vůči novému režimu a že shromažďoval důležité informace, které pak prostřednictvím svého přítele podplukovníka Karla Šedy předával americké tajné službě CIC. Věrohodnost obvinění nelze posoudit, protože jediné důkazy spočívaly v materiálech vyrobených StB a doznání obviněných, o nichž bylo již v roce 1967 zjištěno, že byly vynuceny mučením.

Dne 12. listopadu 1952 v 5:40 byl Josef Robotka v Praze na Pankráci popraven. Rozloučení s tímto významným vojákem se konalo bez obřadu pouze za přítomnosti manželky o 2 týdny později.

V roce 1991 **byl rehabilitován a povýšen** do hodnosti generálmajor in memoriam. 28. října 1997 **obdržel Řád Bílého lva III.** třídy z rukou prezidenta ČR.

Generálmajor **in memoriam** Josef Robotka si vedl osobní deníky, do kterých si zapisoval své každodenní zážitky ze třicátých a čtyřicátých let. Úryvky z nich publikoval server Obcasnik.eu .

Na Čestném pohřebišti v Ďáblickém hřbitově se nachází symbolický Robotkův hrob. Tamní symbolické náhrobky odkazují na zemřelé politické vězně bez ohledu na jejich přesné místo pohřbení.

Vydavatel : vydávám noviny 26 let, cítím se diskriminován konzulátem, velvyslanectvím a českými institucemi.

Nedivil bych se, kdybych v tom zeleném spise co mají na mne na konzulátě měl napsáno: „Návrat nežádoucí“.

Zajímalo by mne, až noviny zaniknou a já umřu tak také dostanu posmrtně například řád rudého praporu, medaili ZaMiNi nebo dokonce záslužný kříž soudruha soukmenovce a jenerála? K čemu mi asi tak bude?

Budu smět mít, či dokonce budu mít povinnost mít v hrobě radost či v hrobě se budu muset překvapením obrátit? A kolikrát?

Jaromír Vrba - partyzán

Petr Horák

19. prosince 1950 byl popraven Jaromír Vrba, český partyzán, hrdina II. a III. odboje.

Jaromír Vrba se narodil 5. července 1920 ve Stražisku. V roce 1943 byl nuceně pracovně nasazen v Chemnitz, odkud se mu však podařilo uniknout. V roce 1944 již bojoval s 1. čs. partyzánskou brigádou Jana Žižky a Janko Ušiakem.

Po Únoru se zapojil do odboje, kdy na Zlínsku zakládal odbojovou síť Jarmila. Posléze se zapojil do odbojové skupiny Světlana, která však byla již od svého založení Státní bezpečností prošípokována agenty StB. Světlana byla založena StB , aby odchytili „protistátní živly“.

Netrvalo dlouho a celá skupina, která splnila svůj účel pak byla StB rozbita a členové pozatýkáni. Vrba se ocitl na útěku a plánoval odchod do ciziny. Byl však 20. dubna 1949 zatčen na nádraží ve Vsetíně, ale podařilo se mu utéci. Vrba byl znovu dopaden 2. června 1949, v roce 1950 byl souzen, odsouzen k trestu smrti a popraven.

Světlanu vedl spolupracovník StB pan Slabík, kterého StB ukladila do Melbourne v Austrálii, kde se vydával za velkého antikomunistu ale nadále spolupracoval s StB až do své smrti, což mnozí dobří krajané nemohou přenést přes srdce, a dodnes jej oslavují jako hrdinu antikomunistu.

Poznámka k dnešní době

Jiří Vítek Praha

Poté, co jsem včera sledoval Reportéry ČT a reportáž o Oldovi, jsem si uvědomil jednu věc: ani jednou tam nezaznělo jméno vyšetřovatele, řidičího orgánu a jen velmi malá zmínka o metodách získávání spolupracovníků StB.

Stejně jako u mediálně propíraných spolupracovníků StB dnes známe jména těch „malých“, ale jména těch, kdo je lámal a řídili, znají jen historici a fandové historie.

Kádrové rezervy KSČ obsadily v minulosti i teď nejvyšší posty: předseda Senátu, nejdéle sloužící senátor, premiér, prezident, ministr obrany, průmyslu, předseda ústavního soudu atd. Oni dobrovolně vstoupili do strany, těm media snad i odpustila. Ty nikdo neverboval pod pohrůzkou. Do hnízda strany si nebudeš přece pokládat prohnílá vejce. Na to bylo jiné hnízdo.

Vím, že dívat se na to dnešní optikou – po zkušenosti,

kdy se miliony lidí nechaly zlomit strachem z viru, kdy se udávalo, nálepkovalo, rozdělovaly názorově rodiny – může působit lehce pokrytecky.

A nemluvím o očkování. Mluvím o mechanismu strachu.

Protože investigativní reportáže by měly ukazovat systém, i ta malá kolečka, co rozhýbou celý mechanismus.

Ty „zelináře“, kteří každý den dávali do výlohy „Ať žije KSČ“, jak psal bývalý prezident i ty statisíce lidí v průvodech, smuteční portréty Heydricha ve výlohách – a doma nadávání na Němce nebo komunisty.

Nebo připomenout, jak se členové sovětského politbyra divili, že už v roce 1971 měli českoslovenští komunisté v obecních volbách 99,7 % hlasů při účasti 99,45 %, (zdroj Wikipedia) když jejich modely počítaly s takovou mírou „normalizace“ po invazi až kolem roku 1980. (zdroj: Dějiny KSČ)

Zlo totiž nezačíná a nekončí u jmen, která se dnes dobře prodávají. Začíná u systému, který je dokázal vytvořit, ale také u odpuštění a u tlusté čáry, především tady doma.

Protože 99,45%..... A co a kdo je vlastně ten systém? Nemělo by to sebemrškačství národa otevírání starých hrobů už skončit? Ale nezapomenout a nepřepisovat. Ale samozřejmě musím napsat, že bylo více lidí, kteří žili pod tlakem a odolávali a spolupracovat nezačali o nich se má točit.

Vydavatel k Situaci v Praze

Opravdu mne fascinuje, když **37 let po listopadu 1989, kdy lidé demonstrovali proti bolševikům za svobodné volby, se v Praze demonstruje za bolševika proti výsledku svobodných voleb.**

Čteme na internetu titulky z Českých Novin jako: **Svoloč u kormidla, psala Decroix ze Staromáku.**

Paní z minulé vlády ve svém příspěvku na Facebooku napsala, že na demonstraci byla a nechápe, jak mohla bývalá vládní koalice „prohrát volby a pustit ke kormidlu tuhle svoloč“.

Nebo **Zbořil varoval Milion chvilék, že chtějí státní převrat. anebo Nyní je spouštěčem Petr Macinka, který psal SMS zprávy prezidentovu poradci, který je prý stínový prezident.**

Je to téměř absurdní. Šlo o soukromou „korespondenci“, kterou sice pan Kolář mohl považovat za závažnou, ale pokud ji chtěl veřejně publikovat, je v takových případech zvykem a slušností požádat o svolení porušit „listovní tajemství“ a zveřejnit tuto soukromou korespondenci. Takto se můžeme domnívat mimo jiné, že prezident republiky byl uveden v omyl, a to dokonce záměrně. Nemusíme mluvit o řízené dezinformaci, ale o pokusu vyvolat vládní krizi, a to už se začíná přibližovat k trestnému činu, který umíme definovat ustanoveními trest. zákona ČR.

Pak se dovídáme, že vlastně nejde o pana ministra Macinku , ale o svržení vlády pana Babiše organizované firmami, které se starají o uspokojování obranných potřeb státu. Tyto potřeby však nejsou ničím jiným než zbrojením a přípravou na válečný stav ve střední Evropě, a dokonce i ve vzdáleném zahraničí.

Typické pak je, že ačkoliv se mluví o ohrožení demokracie (snad se tím myslí něco jako vládní krize), nikomu nevadí, že prezident, který je považován za tak významnou osobnost české politiky, není přítomný ve svém úřadu a je na dovolené.

A teď babo rad', o co v té Paze vlastně jde, kdo vlastně za tím vším stojí a organizuje. Asi je opět všechno jinak.

Uhelné doly v Česku likvidují, aby uhlí z Ukrajiny dostalo zelenou

M. Bojko

Před několika dny přinesla česká média několik informací o tom, že na Ostravsku a Karvinsku se zasypávají šachty, chystá se zatopení a znepřístupnění obrovských zásob černého uhlí, a že miliardář Pavel Tykač vedle toho oznámil, že dojde k uzavření dvojice tepelných elektráren v Severních Čechách a jedné teplárny z důsledku ekonomické likvidace podnikání v oboru výroby elektřiny z uhlí uvalením emisních povolenek z Bruselu.

Koncem týdne se nám do redakce ozval zdroj, jestli bychom neměli zájem informovat o plánu Evropské unie na dovoz ukrajinského uhlí do EU, že prý nás to bude zajímat a lecos to prý vysvětlí. Dostali jsme k dispozici anglicky psané memorandum a je to síla.

Dokument pochází z března tohoto roku a je označen jako “Confidential” (Důvěrný) a jde o přílohu dohody mezi Evropskou komisí a ukrajinskou vládou. Nedostali jsme svolení k publikování skenů dokumentu, ale můžeme z něj citovat. V dokumentu se uvádí, že Evropská unie připraví a přichystá podmínky pro vstup Ukrajiny do Evropské unie a připraví rámec pro ekonomické propojení průmyslu Ukrajiny a Evropské unie.

V tom by nebylo nic zvláštního a výbušného, co by stálo za řeč. Nicméně na straně č. 8 je uvedeno, že Evropská unie “zajistí odbyt a výjimky pro import ukrajinských fosilních zdrojů a paliv, především černého uhlí.” A to není všechno. Hned na stránce č. 3 se uvádí, že... “Ukrajíně bude umožněno splácet úvěrové rámce rovněž dodávkami fosilních zdrojů a “valutovým uhlím” do Evropské unie. Evropská unie se zavazuje, že zajistí plynulý odbyt a poptávku v EU po těchto zdrojích.” No, a je to venku!

Valutovým uhlím se podle našeho informačního zdroje myslí exportní uhlí vyvážené do EU naproti tzv. valutovému účtu, což je jeden z nástrojů Mezinárodního měnového fondu. Uhlí je v takovém případě valutováno, tedy použito na splácení úvěrů od MMF, Světové banky a rovněž od EU.

Ukrajíně i po válce, pokud tedy Rusové nevezmou Ukrajině celý východní břeh Dněpru, zůstanou k dispozici dvě obrovské uhelné pánve a to západní část Doněcké pánve, která zasahuje hluboko na západ mimo geografickou oblast Donbasu, a rovněž Volyňsko–Lvovská pánev na západě Ukrajiny. Z memoranda totiž vyplývá, že v důsledku války a úvěrů bude Ukrajině umožněno splácet úvěry tím, čeho Ukrajina bude mít nejvíc, a to právě uhlím. To však vyžaduje, aby byla po tomto uhlí v EU vytvořena poptávka.

A toho se má dosáhnout více způsoby. Jednak udělením výjimek na emisní povolenky pro ukrajinské uhlí, ale rovněž brutální a šílenou likvidací uhelné konkurence v EU, tedy zatopováním a zasypáváním uhelných dolů v zemích EU a rovněž uvalováním likvidačních emisních povolenek na uhlí vytěžené v EU. Najednou to všechno zapadá logicky do sebe jako puzzle.

Český rozhlas před pár dny uvedl, že na Ostravsku, Karvinsku a v části Beskyd zůstanou pod zemí téměř dvě miliardy tun černého uhlí. Vyplývá to ze statistiky státního podniku Diamo. Na konci ledna se zavře poslední činný důl ČSM a většinu nevytěžených zásob v ostravsko-karvinském revíru čeká odpis a vyjmutí ze státní evidence.

Zasypávání a zatopování černého uhlí je zločin, který je motivován plány Bruselu na odstranění překážek pro import uhlí z Ukrajiny po skončení války.

Znali jste Karla Hlásného ?

20. listopadu 1982 umírá v USA Karel Hlásný, československý voják.

Do rozpuštění čs. armády v březnu 1939 byl důstojníkem čs. armády a posléze příslušníkem vojenské ilegální organizace v Praze. Po odchodu z Protektorátu se stává příslušníkem čs. zahraničního vojska ve Francii, kde se stává velitelem dělostřelecké baterie. V Anglii se záhy stává velitelem protiletadlové baterie, po ukončení náletů na Anglii absolvoval „Polskou válečnou školu“ s paradesantním výcvikem. Převelen do SSSR, kde vede výcvik 2. čs. sam. paradesantní brigády a záhy vede, jako náčelník štábu další výcvik parabrigády u města Proskurov. S touto parabrigádou se účastnil těžkých bojů „u Dukly“, na polské straně. Následně byl ve štábu čs. armádního sboru, v noci 6. října 1944 s generálem Viestem vysazen na letišti „Tri duby“ na pomoc SNP. Po vojenské porážce povstání a po ústupu do hor, byl 30. listopadu 1944 u Horní Lehoty těžce zraněn. Potom až do osvobození byl ilegálně, pod cizím jménem léčen v nemocnici v Podbrezové.

Po válce ještě absolvoval „Válečnou školu generálního štábu“ v Praze, již ve funkci náčelníka štábu 1. čs. obrněné divize v Praze. Záhy byl však „za hanobení SSSR“ zbaven této vysoké funkce v ČSLA a po únoru 1948 byl degradován na velitele praporu v Karlových Varech, později v Bruntále, odkud emigroval do SRN, odkud odjíždí do **Austrálie** a 20. listopadu 1982 umírá v USA.

Číšníkem v restauraci

Půlka restaurace je zadaná, na stolech jmenovky. Přichází čtyři hosté a sedají si k zadanému stolu. Známa dotyčného s rezervací a vím, že tito čtyři hosté k němu nepatří.

Přijdu ke stolu a povídám: Dobrý večer, pane Kubát, menu už je domluvené, začneme tedy hned s obsluhou. Ale já nejsem pan Kubát, ozve se host. Ale pro mě jste pan Kubát, sedíte u jeho stolu. Jdeme pro připítek, strpení prosím.

Stačí zajít za zádveří a sledovat, jak osazenstvo stolu rychle mizí.

Ti už si určitě nikdy k zadanému stolu nesednou.

Když si hosté sedli k neuklizenému stolu, tak já k nim přišel a povídám: „Byli jste spokojeni, mohu přinést účet?“

Zajímavosti. Víte, že....

Jaký plat pobíral Hitler jako vůdce?

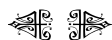
Když se Hitler stal kancléřem, oznámil, že nebude pobírat plat, ale místo toho jej celý věnuje na charitu.

Veřejnosti však neprozradil, že od německých daňových poplatníků dostával úplatky a náhrady výdajů v řádu milionů říšských marek ročně.

Například nařídil německé poště, aby jeho tvář umístila na poštovní známky, a za tuto výsadu si účtoval autorské poplatky ve výši 50 milionů říšských marek. Každý německý pár, který se bral, dostal zdarma výtisk knihy Mein Kampf, který hradil stát. Hitler samozřejmě dostával autorské poplatky z každého výtisku, které jen v roce 1933 činily 1,2 milionu říšských marek. Celkem pravděpodobně vydělal na této knize 7,8

milionu říšských marek, přičemž většina lidí si ji nekoupila dobrovolně. Hitlerovo palácové sídlo Berghof v Berchtesgadenu bylo také zapláceno státem. Stejně tak jeho tři soukromá letadla, auta a osobní vlak.

Podobné je to i u politiků v dnešní době.

V roce 1949 přijíždí do Československa tisíce řeckých uprchlíků. Když se ale někteří z nich chtějí vrátit domů, skončí na dlouhá léta ve vězení. Proč nechtělo Československo pustit Řeky do Řecka a proč se vlastně odehrál onen "řecký proces".

https://youtu.be/CTrzHffc08I?si=aWrrkUJ3U6491N_3

Anatidaefobie je iracionální strach z toho, že vás neustále sledují kachny.

Anatidaephobia původně vznikla jen jako vtip a pochází z komiksu Garyho Larsona (75 let), ale online se rozšiřuje jako skutečný, iracionální strach, že vás neustále sleduje / ohrožuje kachna nebo jiný vodní pták (husa atd.). Byť se nejedná o formálně uznávaný klinický stav, lidé jej popisují

jako znepokojivý pocit, že vás pronásleduje zmíněné vodní ptactvo. Název pocházející z řeckých slov "anatidae" (kachny/husy) a "phobos" (strach). Skutečný strach z ptáků se sice nazývá ornitofobie, ale tento specifický koncept zdůrazňuje paranoii z pozorování kachnami. Nutno poznamenat, že si lidé tuto fobii mohou sami vypěstovat a následně se potýkat s reálnými příznaky, které mohou ovlivnit jejich život.

Víte, že existují Kachny neustále pozorující vydavatele Novin ?!?!

Recept No.693

Alpský knedlík (germknödel)

3 hrnky polohrubé mouky
 Půl kostky čerstvého droždí
 Špetka soli
 Hrnek mléka

1 vejce
 Povidla , Máslo , Cukr moučka , Mák

Na omáčku

1 vanilkový pudink
 500ml mléka
 Cukr podle chuti
 3 žloutky a hlavně Rum

Uděláme si kvásek a necháme ho vzejít. Poté do mísy dáme zbytek ingrediencí a vypracujeme hladké těsto. Necháme kynout přibližně hodinu. Poté děláme placky, které naplníme povidly a vytvarujeme do knedlíku. Necháme přibližně ještě 20-30 min kynout. Vaříme na páře cca 12-15 min.

Dáme vařit mléko, dáme si stranou pár lžic, v kterých rozmícháme pudink a cukr. Do horkého mléka dáme směs s pudinkem a provaříme za stálého míchání. Až směs zhoustne, přidáme žloutky, rozmícháme a vypneme. Nakonec přidáme rum podle chuti.

Podáváme krém, na něm knedlík a smíchaný mák s cukrem a polité máslem

SVÍČKOVÁ NA SMETANĚ - u Čiňana v Izraeli

Václav Surý Valašské Meziříčí

Cestičky osudu mne zavály do Izraele - kamarád Evžen dělal v jednom z kibuců v poušti Negev kousek od Mrtvého moře správce jídelny a pozval mne na pár měsíců zde vařit .. až tam jsem však nedošel ..

Po příletu do Tel Avivu jsem měl skoro celý den volno, než se s Evženem sejdem .. procházel jsem městem a moc mne zaujala pestrá směsice pouličních vývařoven a drobných Fast foodů .. všechno úžasně vonělo a lákalo k ochutnání ..

U jednoho stánku na levnou krásu jsem chvíli přešlapoval a obdivně pozoroval šikmookého kuchtíka jak míchá dvoumetrovou vařečkou v alespoň stolitrovém kotli ze kterého se valily parádně vonící chuchvalce vůní a pár .. u pultíku toho stánku zírало v nedočkavosti pár desítek hladových obličejů všech barev a národů. Popošel jsem blíže ku kotli ve kterém se smažily kusy drůbežího masa, kusy různé známé i exotické zeleniny - kuchtík dál míchal, krájel a do toho kotle přihazoval, přiléval sojovku, rybí omáčku, ústřicovou omáčku a hrsti kajenského pepře .. název tohoto jídla jsem neznal, bylo mi to šumafuk, ale vypadalo a vonělo božsky nachystal jsem si pět šekelů - a dostal za ně na misku kopec bělounké rýže a šufan „Číny“ .. vynikající Číny ..

Když jsem pak viděl čínského kuchtíka jak mluví s jedním zákazníkem rusky, (mimochodem - téměř půlka Izraelců jsou Rusi a pro lidi v pohostinství je nutno se rusky domluvit) vmísil jsem se do jejich rozhovoru .. zákazník odešel a když kuchtík Soong zjistil že i já umím trochu vařit - během pár minut mne ukecal na jeho flek za sto doláčů - od dvanácti do půlnoci .. v kibucu mi nabízeli jen 45 dolarů na den - takže bylo rozhodnuto .. Evženovi jsem zavolal ať pro mne ani nejedzí ... přijel i tak, aspoň pokecat co doma a mně dát pár dobrých rad pro nejbližší týdn v Izraeli ..

Soong pro mne ráno přišel do hostelu a vzal mne na Carmel market - největší tržnici ve městě, nakoupit suroviny na tento den Všechno se vaří čerstvé a na této obrovské tržnici bych se bez doprovodu ztratil .. bylo zde ke koupení úplně vše - od brambor, přes chobotnice až po medvědí tlapy .. zelenina a ovoce co se ten den neprodá se večer jen shrne z pultu do uličky a projíždějící bagr - nakladač ji pak naloží na nákladňáky a odvezou pryč .. tohle je ta správná doba pro baťůžkáře a jiné chudé pocestné, či místní chudinu vytěžit z tohoto odpadu pád zdravých a ještě požitelných kousků .. jak mi Soong vyprávěl ..

Za pár dnů mi vaření v kotli šlo už docela od ruky a tehdy za mnou přišel Soongův otec Suong, který měl ve vedlejší ulici normální kamenný restaurant a zeptal se mně jestli umím českou Svíčkovou - zda-li bych v sobotu o šabatu svíčkovou v restauraci nenavařil na neděli - ať mu sepíšu všechny suroviny co budu potřebovat tak na padesát porcí a že jej nemám šetřit, protože pozval i pár lidí z české a ruské ambasády ..

No tvl podlomily se mi kolena a hledal jsem díru po tesařovi, ale po pár minutách bez dechu jsme si plácli – bo „Valaši z boja neutěkají“ - napsal jsem Suongovi seznam a v sobotu ráno jsem hlásil nástup v jeho kuchyni ...

SVÍČKOVÁ NA SMETANĚ s Karlovarským knedlíkem, šlehačkou, citronem a brusinkami

SVÍČKOVÁ NA SMETANĚ

Rozpis surovin na 5 - 8 porcí:

- 1 kg hovězí svíčkové, hovězí loupané plece, válečku falešné svíčkové, ev. - vepřové svíčkové, mletého hovězího masa na půl s vepřovým a jednou nastrouhanou klobásou z čehož vytvoříme váleček
- kousek voňavé uzené slaniny nakrájené na nudle
- mrkev, celer, petržel, cibule
- vývar, šlehačka, mléko, plnotučná hořčice, máslo
- brusinková ev. rybízová zavařenina, citrony a citronová kůra strouhaná
- mouka hladká, cukr, sůl
- bobkový list, kuličky nového koření a pepře, tymián - ev. směs divokého koření, kde toto vše je promíchané

Postup:

- maso, nebo váleček promíchané sekané prošpikujeme nudličkami slaniny, (pár nudliček odložíme) osolíme, opepříme a pomažeme plnotučnou hořčicí

- na pekáči rozpustíme máslo, vložíme připravené maso, obložíme vši nakrájenou zeleninou, vším kořením, celé to ještě posolíme a podlijeme trochou vývaru.

- pekáč zakryjeme pokličkou, nebo alobalem a vložíme do rozpálené trouby na 200 st.

- mezitím si uděláme z mouky, másla a cibule (ta být nemusí) světlou jíšku - dáme bokem.

- taky si uděláme z pár lžic krupicového cukru nasucho karamel, který po zhnědnutí rozpustíme vodou - dáme bokem, zbytek slaniny nakrájíme na drobno a lehce osmažíme na lžici másla - dáme bokem.

- maso pečeme za stálého podlévání vývarem či vodou cca 90 min. (sekané, vepřovému stačí hodina), poté sundáme pokličku/alobal, vše posypeme lžicí cukru a necháme při 150 st. ještě dopéct tak, aby vše zezlátlo

- maso vyndáme, přikryjeme pokličkou a dáme bokem na teplé místo

všechno ostatní v pekáči zalijeme troškou vody, odškrábneme přípečky a přendáme vše do hrnce

- doplníme 1l vývaru a půl hodky vše provaříme

na jiný hrnec nasadíme síto a postupně vše z prvního hrnce do něj poctivě propasírujeme - druhou možností je vyndat všechno koření a zbylou zeleninu do hladka rozmixovat .. já pasíruju, omáčka má pak lepší barvu i chuť

- v hrnci opět dolijeme buď vývarem, vodou, ev. mlékem, přivedeme k varu a zahustíme připravenou jíškou do požadované hustoty, (lépe trochu hustší) - necháme opět cca 15 min na mírném ohni a za stálého míchání probublat, zvláště do hrnččku odebereme trochu vřelé omáčky, rozmícháme ji se smetanou či šlehačkou a nalijeme zpět - furt mícháme nejlépe metličkou, aby se smetana nesrazila teď už budeme jen dochucovat, tedy tady každý dle své chuti - přidáme jednu - až pár lžic rozpuštěného karamelu, plnotučnou hořčici dle chuti - ani ta být nemusí, zrovna tak citronovou šťávu dle chuti, můžeme dát i lžici rybízové či brusinkové zavařeniny - stále však mícháme/šleháme a hlavně – ochutnáváme svíčkovou nakonec dokořeníme špetkou rozemnutého tymiánu, strouhanou citronovou kůrou, slaninkou osmaženou na másle, dosolíme, ev. dosladíme, dokyselíme citronem a necháme pár minut vše za stálého míchání probublat .. HOTOVO

Maso, ev. sekanou a knedlíky nakrájíme na plátky - na talíř dáme naběračku omáčky, na okraj talíře položíme ten správný počet knedlíků, ev. knedlíky podáváme zvláště na jiném talířku, či míse - jak pro koho, do středu talířku položíme maso, na něj dáme kolečko citronu, lžici našlehané šlehačky, či porci šlehačky ze spreje a jako hřeb - lžici brusinkové ev. rybízové zavařeniny .. hostům ještě před tím rozdáme papírové ubrousky na utírání seběhnuvších se slín ..

Tahle svíčková měla ohromný úspěch, Čiňani chtěli svíčkovou plnit do konzerv a dovážet do Číny .. pár hostů si dalo plátek masa mezi dva knedlíky, namáčeli to do omáčky a jedli to jako hambáče.

Kanystr

Když německý Wehrmacht v roce 1939 vstupoval do války, měl jednu tajnou „ zbraň ", která patřila vedle kulometu MG 42 a tanku Panzer IV k nejdůležitějším vybavením německé armády. Byly to 20litrové kanystry na naftu, benzín a vodu, které Němci vynalezli v roce 1935.

Německé kanystry měly dokonalý obdélníkový tvar, díky čemuž je bylo možné naskládat na sebe a ze strany na stranu, takže se 100 kusů vešlo do nákladního vozu a 100 000 kusů do nákladní lodi. Další výhodou bylo, že dva plné, popřípadě čtyři prázdné kanystry snadno unesl jeden voják a mohl s nimi dobře manipulovat. Navržená vnitřní vzduchová bublina umožnila kanystru plavat na vodě, i když byl plný benzínu nebo vody a jeho uzávěr nedovolil, aby jiné kapaliny zničily palivo nebo vodu uvnitř nádoby.

Německé kanystry měly chráněný zapuštěný střední šev pro dlouhou životnost, byly neuvěřitelně pevné a měly prohlubně na straně, které se mohly v závislosti na klimatu roztahovat nebo smršťovat, což vojáci ocenili zejména v Africe a v Rusku. Němci tuto spolehlivou zásobárnu paliva potřebnou pro moderní mechanizovanou válku úzkostlivě tajili, a když Spojenci několik neporušených kanystrů získali na bojišti v Africe, byli mile překvapeni jejich praktičností.

Spojenci si rychle uvědomili jejich výhody a potenciál, okamžitě je napodobili a začali vyrábět v ohromném množství. O 80 let později se kanystr moc nezměnil a slouží nám spolehlivě stejně jako za druhé světové války.

Pravděpodobně to nechcete slyšet.

Peter Lyndon-James (viz také strana 16)

Strávil jsem spoustu času výzkumem toho, jak my, Australané, můžeme skutečně změnit to, co se děje v naší zemi, od rekordně vysoké migrace a rozšiřování zákonů o digitálním dohledu až po nedostatek bydlení, omezení svobody projevu a erozi naší národní identity.

Vědět, co jsem se dozvěděl, a mlčet ze strachu, že poškodím ty, kterým každý den pomáhám, už pro mě nebylo možné. Toto je důležitější než 160 lidí, o které se starám, jde o budoucnost země, kterou miluji.

Lidé se neustále ptají: „Co můžeme dělat?“

Pravda je taková: nic se nezmění, pokud budeme i nadále volit stejné dvě strany a očekávat jiné výsledky. Bez ohledu na to, jak moc respektujete své místní kandidáty, systém je strukturován tak, že moc se neustále vrací k labouristům a liberálům.

Můžete obdivovat lidi jako Jacinta Priceová a Andrew Hastie, já je také respektuji, ale pokud budete volit jejich strany, stále budete hlasovat pro zachování systému, který Australany zrazuje. Pokud chceme zpomalit a nakonec zastavit to, co se děje, masovou migraci, zavádění digitálních průkazů totožnosti a politiky, pro které jsme nikdy nehlasovali, musí se to stát v Senátu. Tam lze zákony přezkoumat, pozměnit nebo úplně zablokovat.

Podle mého výzkumu je jedinou stranou s celostátním dosahem, strukturou a odvahou, která může v Senátu skutečně něco změnit, strana One Nation. Můžete podporovat více nezávislých kandidátů, ale pokud se Australané nesjednotí pod jednou silnou vlajkou, rozdělíme svůj hlas a kontrolu vrátíme přímo velkým stranám.

Lidé byli podmíněni k tomu, aby Pauline Hansonovou nenáviděli, ale zeptejte se sami sebe, kým? Tím samým politickým a mediálním establishmentem, který se bojí nepřijemných pravd. Není takovým monstrem, jak ji vykreslují; je skutečná, mluví za obyčejné Australany, kteří byli ignorováni, a navzdory kritice stále stojí na nohou.

Chápu odmítání. Opustil jsem školu v 6. ročníku po šestnácti školách, prošel jsem závislostí, vězením a kriminalitou. Byla jsem nazývána nevzdělanou, ale naučila jsem se, že upřímnost uráží ty, kteří preferují pohodlí a kontrolu. Nejsem uhlazená, ale jsem skutečná.

Takže pokud opravdu chcete změnit to, co se v této zemi děje, neztrácejte svůj hlas na stejný systém, který vás zklamal.

Podpořte One Nation. Sjednoťte hlasy. Získejte zpět Senát. Získejte zpět Austrálii.

Vítám jakékoli uctivé otázky, možná s vámi nebudu souhlasit, ale budu bojovat za vaše právo na slovo a vždy budu odpovídat s úctou.

Vezměte prosím na vědomí, že nemám v úmyslu urazit Andrewa Hastieho nebo Jacintu Priceovou.

„Sdílejte prosím tento příspěvek, protože vzdělání je klíčem ke změně“.

Neváhejte sdílet mé příspěvky, protože nechci spamovat stránky jiných.

Představ si Maruško, že jedeš vlakem a máš u sebe tři banány v čokoládě. Přisedne si někdo k tobě a dva ti sebere. Co ti zůstane?“

„No, zůstanou mi pořád tři banány v čokoládě a starost, co s mrtvolou.“

Manuální práce mladým lidem nevoni

Poslal Kolega entomolog Jiří Hucr, který bádá na kůrovcích a pracuje na universitě na Floridě

Mým Čechům, protože si myslím, že to bude rezonovat...

S dcerou jsme prožezávali stromy v našem sadu, příprava na jaro. Zeptal jsem se jakou práci má nejradši. Opravila mě: „Nemám ráda žádnou práci. Nikdo z mé generace nemá práci rád.“

Od způsobů Američanů se můžeme hodně naučit, od zdvořilosti po komunikativnost až po ambice. Ale jedna věc, kterou v stare dobré evropě děláme lépe – a která je shodou okolností zásadní pro budoucnost všech – je práce s dětma.

Snažím se tady na Floridě přes 10 let přijít na to, jak zapojit svoje děti a jejich kámoše do aktivit, který nejsou jenom zábavný, ale i smysluplný. Trocha péče o zahradu, smontování nábytku do jejich pokojíčku... Nefunguje to. Ti mladí jsou schopní, ne že ne, jsou premianti ve škole, ve sportu, všichni hrajou na nástroje. Ale když nějaká činnost vypadá jako práce, odpadnou, a pro některý je to viditelně stresující. Připomíná mi to poznámku od Barryho Lopeze o bohatých Kaliforniánech, ale v tomto století to platí na většinu amerických rodin z vyšší třídy: **odpor k manuální činnosti**.

Některý děti občas dělají domácí práce, jasně, ale většinou všichni chápou že je "jen jako", a téměř nikdy se nepracuje seriózně a s dospělýma. Nikdo je k tomu nevede, takže ani nevědí, co to znamená. Většina rodičů ze střední a vyšší třídy maká denně ve svých kancelářích, jenže pro děti jsou při tom neviditelný. Doma jsou pak rodinný hodnoty totálně orientovaný k zábavě. Nejdůležitější pro většinu rodin je večer a o víkendech se bavit. Večírky, narozeniny, filmy, sport a herny... jen aby se děti nenudily.

Jemi těch dětí líto. Nemyslím jenom to že nejsou schopný vzít do ruky lopatu, šroubovák nebo vařečku. Spíš že v jejich malým světě neexistuje mentální zaměření na činnosti, které mají smysl. Hodnotový systém je vzhůru nohama. Doufám, že je jasný, že nemluví o nějaký dřině nebo nelegálním zaměstnávání dětí. Mluví o tom, že neznám jediného kamaráda svých dětí, který by někdy zažil radost z dobře vykonané práce, a s celou rodinu. Nikdy nezažili ten pocit, že by díky svému úsilí něco dostali – jídlo, oblečení, výlet někam – poté, co si to zasloužili.

Myslím, že to má něco společného s třídní strukturou, ve které všichni denně žijí ale málokdo o ní mluví. Bohatí rodiče mluví s dětma o dobrovolnictví a o příspěvku pro chudý, ale zaměstnávají Latinos imigranty na veškerou práci. Potraviny, zemědělství, stavba včetně úklidu domácnosti, a i takových věcí jako stlaní dětských postelí. Jenže tihle lidi jsou ve většině rodin brány jako nedotknutelní, neviditelný, děti s nimi nikdy nekomunikují. Veškerá pozornost a sláva se soustředí na dovolené v resortech, celebrity a elektronickou zábavu.

Tohle se prosím neučme. Hodnotová struktura kterou jsem si přivezl z čech je lepší. Prosím, nenechme si vzít sázení a zklízení na zahradě s dětma. Naučme je prát a vařit, vyměnit kolo u auta, vymalovat pokoj, zajet na nákup na kole... a to hned jak jsou fyzicky schopný. Vyrostou z nich méně úzkostliví lidi a lepší voliči.

Psychologie má kopu evidence, že život bez cíle lidi mrzačí:

<https://www.psychologytoday.com/us/articles/202509/get-everything-you-want>.

Život v zábavě a pohodlí bez úsilí je smutnější, depresivnější a často kratší. Jsou toho tady plný domovy důchodců. Přesto tady v Americe učíme novou generaci, že to je život, o který by měli usilovat.

SOCIALISMUS: Fiasko a teror

Jan Ziegler 2026

Chtít prosazovat něco, co se v praxi neosvědčilo, svědčí o absenci zdravého rozumu. To se týká i socialismu a hlavně komunismu. Přitom důkaz o tom, že tyto utopické myšlenky jsou nereálné, podal už dávno Skot Robert Owen.

Mysleli jsme to dobře, ale dopadlo to jako vždy. Jak uvedl deník.cz, dne 3. ledna 1825, koupil továrník Robert Owen 30 tisíc akrů v jihozápadní Indianě, aby se tam pokusil vybudovat novou, v jeho očích ideální experimentální kolonii. Pojmenoval ji Nová harmonie. Založil ji na myšlence vzájemné spolupráce, opřené, jak věřil, o lidskou empatii a schopnost starat se o sebe navzájem. Nezavedl v ní ale žádná jednoznačná pravidla týkající se správy majetku. A přišel krach.

Továrník Robert Owen chtěl pro dělníky to nejlepší a právem kritizoval jejich tehdejší svízelné pracovní podmínky. Byl to naivní snílek a myslel si, že když jim vytvoří slušné prostředí, bude to skvělé. Jenomže nebylo. Velké očekávání o ideální společnosti se nesplnilo. Projekt New Harmony přilákal podle webu sever.rozhlas.cz asi tisícovku různých lidí, nadšenců, filozofů, ale také hochštaplerů. Mnohým z nich se zakrátko začal kolektivismus přejídat, vadilo jim, že si nemohou o sobě rozhodovat sami. Ztroskotat i projekt soběstačného hospodaření a pokus dělit si věci podle potřeby. Obec nebyla soběstačná; a zatímco někdo nadšeně pracoval, jiný se staral jen o sebe.

A to jsou přesně důvody, proč socialismus, a hlavně komunismus jsou v praxi neuskutečnitelné. Spočívají v lidské podstatě. Už svatý apoštol Pavel v novozákonním Listě Římanům píše, že „nikdo není spravedlivý, není ani jeden“, dále pak „všichni zhřešili a jsou daleko do Boží slávy“. Křesťané na rozdíl od komunistů pochopili, že lidé jsou ve své přirozenosti náchylní ke špatnostem. Komunismus by totiž vyžadoval anděly, nikoliv bytosti z masa a kostí. Myslet si, že lidé budou dobrovolně pracovat tak, aby vytvořili tzv. beztřídní společnost a o všechno se spravedlivě dělili, je hodně naivní. Na rovinu, člověk je ve své podstatě sobec, který myslí především sám o sebe a kolektiv je mu ukradený. Komunistické ideály se mohou uplatnit v menších uzavřených komunitách, jako tomu bylo například u prvních křesťanů nebo tomu je v řeholních společenstvích. Nicméně v globálním měřítku jsou nerealizovatelné.

Pokusy o vybudování o socialismu zákonitě končí fiaskem a masovým terorem. V celosvětovém měřítku mají komunisté na svědomí životy minimálně sta milionu lidí.

Robert Owen podal jasný důkaz, že komunistické myšlenky jsou ve velkém měřítku nereálné. Proto představy některých jedinců v současné době, že by mohly fungovat, svědčí o absenci zdravého rozumu. Připadá mně to takové cimrmanovské, jako kdyby někdo stále věřil tomu, že foukáním cigaretového kouře do vody, může vzniknout zlato.

Ubohá Británie.

Následující - téměř prorocká slova - zazněla z úst britského konzervativního politika Enocha Powella 20. dubna 1968 a Powell je řekl před neuvěřitelnými 57 roky.

V tom roce Československo okupovala sovětská vojska, většina z nás nebyla na světě a přesto Powell již tehdy přesně - s chirurgickou přesností - pojmenoval situaci, úpadek a zkázu, které západní Evropa v současnosti čelí.

Powell měl 20. dubna 1968 v Birminghamu svůj nejznámější proslov, ve kterém varoval publikum před pokračující imigrací ze zemí Commonwealthu do Británie. Jelikož ve svém projevu Powell použil v jednom přirovnání narážku na část Aeneis od Vergilia (Et Thybrim multo spumantem sanguine cerno...) dostalo se projevu ze strany novinářů pojmenování „Řeky krve“, které se pro tento projev později zažilo.

Projev Powell začal vyprávěním o rozhovoru s jedním ze svých voličů, pracujícím mužem středního věku, který se odehrál o několik týdnů dříve. Powell uvedl, že mu muž řekl: „Kdybych měl peníze na to, abych odešel, nezůstal bych v této zemi. Mám tři děti, všechny absolvovaly základní školu a dvě z nich jsou dcery, které jsou nyní vdané a mají rodiny. Nemají tu žádnou budoucnost a nebudu spokojený, dokud je všechny neuvidím usazené v zahraničí.“

Pak Powell pokračoval, „Zde je slušný, obyčejný Angličan, který mi, svému poslanci, za bílého dne v mém vlastním městě říká, že v této zemi jeho dětem nebude stát za to žít. Prostě nemám právo pokrčit rameny a přemýšlet o něčem jiném. To, co říká on, říkají a myslí tisíce a statisíce lidí - možná ne v celé Velké Británii, ale v oblastech, které již procházejí totální transformací, která nemá v tisíciletých anglických dějinách obdoby. Ty, které si bohové přejí zničit, nejprve zešílí. Jako národ musíme být šílení, doslova šílení, když tolerujeme roční příliv asi 50 000 závislých osob, které jsou z velké části materiálem pro budoucí růst populace potomků imigrantů. Je to jako sledovat národ pilně zapojený do stavby vlastní pohřební hranice.“

Když se díval do budoucnosti, pokračoval:

„Když se dívám vpřed, naplňuje mě zlá předtucha. Stejně jako Říman se mi zdá, že vidím „řeku Tiberu, jak se pění spoustou krve“. Tento tragický a neřešitelný jev, který s hrůzou sledujeme na druhé straně Atlantiku, ale který je tam protkán s historií a existencí samotných států, se na nás zde valí z naší vlastní vůle a z naší vlastní nedbalosti. Vskutku, téměř se to stalo. V číselném vyjádření to bude mít americké rozměry dlouho před koncem století. Pouze rozhodná a naléhavá akce tomu odvrátí i nyní. Zda bude veřejná vůle požadovat a dosáhnout tohoto činu, nevím. Vím jen, že vidět a nemluvit by byla velká zrada.“

Dnes by byl za tato prorocká slova, ze kterých až mrazí, označen za nacistu, rasistu a xenofoba a hrozilo by mu vězení. Přesto již tenkrát vycítil to hrozné nebezpečí, které Evropě hrozilo a snažil se před ním Evropany varovat. My ho neposlouchali a jeho předtucha se obrovskou přesností naplnila.

Chudák Greta.

Život bez ropy a výrobků z ropy.

Jednoho chladného zimního rána ve Švédsku se roztomilá holčička jménem Greta probudila do dokonalého světa, kde žádné ropné produkty neničily Zemi. Odložila bavlněné prostěradlo a vlněnou deku a vstoupila na hliněnou podlahu pokrytou vrbovou kůrou, která byla rozdrvena kameny.

„Co to je?“ zeptala se.

„Rozdrčená vrbová kůra,“ odpověděla její kmotřička víla.

„Co se stalo s kobercem?“ zeptala se.

„Koberec byl z nylonu, který se vyrábí z butadienu a kyanovodíku, oba z ropy,“ zněla odpověď.

Greta se usmála, uznávajíc, že úpravy jsou nutné pro záchranu planety, a přesunula se k umyvadlu, aby si vyčistila zuby, kde místo kartáčku našla vrbu, na jednom konci rozcupovanou, aby odhalila dřevěná vlákna.

„Tvůj starý kartáček?“ poznamenala její kmotřička, „Také nylon.“

„Kde je voda?“ zeptala se Greta.

„Dole u kanálu,“ odpověděla její kmotřička, „Jen se ujisti, že se vyhneš vodě s cholerou.“

„Proč není tekoucí voda?“ zeptala se Greta, trochu podrážděně.

„No,“ řekla její kmotřička, která náhodou učila inženýrství na MIT, „Kde začít?“

Následoval dlouhý monolog o tom, jak ventily umyvadla potřebují elastomerová sedla a jak měděné trubky obsahují měď, která se musí těžít a jak je nemožné vyrobit plně elektrické zemní stroje bez mazání převodů nebo pneumatik a jak se ruda musí tavit, aby se vyrobil kov, a to je těžké udělat jen s elektřinou jako zdrojem tepla, a i když používáte jen elektřinu, dráty potřebují izolaci, která je na bázi ropy, a i když většina švédské energie je vyráběna ekologicky díky vodní a jaderné energii, pokud uděláte hmotnostní a energetickou bilanci kolem celého systému, stále potřebujete spoustu ropných produktů jako maziva a nylon a gumu na pneumatiky a asfalt na vyplňování děr a vosk a plast na iPhone a gumu, která drží vaše spodní prádlo, zatímco obsluhujete měděnou tavicí pec a...

„Co je k snídani?“ přerušila Greta, které začala bolet hlava.

„Čerstvá, volně chovaná slepičí vejce,“ odpověděla její kmotřička. „Surová.“

„Jak to, surová?“ ptala se Greta.

„No, . . .“ A znovu byla Greta poučena o potřebě ropných produktů jako je transformátorový olej a desítky ropných produktů nezbytných pro výrobu kovů na pánve a nakonec byla vzdělána o tom, jak nemůžete mít svět bez ropy a pak vařit vejce. Pokud tedy nevytrhnete svůj přední plot a nezačnete oheň a opatrně neuvaříte vejce v pomerančové kůře, jako to děláte ve skautu. Ne že byste ve Švédsku našli pomeranče.

„Ale já chci vejce na měkko jako dělá moje teta Tilda,“ lamentovala Greta.

„Tilda dnes ráno zemřela,“ vysvětlila kmotřička. „Bakteriální pneumonie.“

„Cože?!“ přerušila Greta. „Nikdo neumírá na bakteriální pneumonii! Máme penicilin.“

„Už ne,“ vysvětlila kmotřička „Výroba penicilinu vyžaduje chemickou extrakci pomocí isobutylacetátu, který, pokud znáte organickou chemii, je na bázi ropy. Hodně lidí umírá, což je problematické, protože není snadný způsob, jak se

zbavit těl, protože bagry potřebují hydraulický olej a krematoria nemohou opravdu spálit mnoho těl pomocí švédských plotů a nábytku jako paliva, které rychle mizí - jsou používány na černém trhu pro pečení vajec a udržování tepla.“

To představuje jen zlomek Gretina dne, den bez mikrofonů, do kterých by mohla vykřikovat, a den bez jídla, a den bez uhlíkových vláken na plavbu, ale den, který zachrání planetu.

Sledujte zítra, kdy Greta potřebuje kořenový kanál a dozví se, jak se syntetizuje Novocain.

Vláda dala stopku už schváleným velvyslancům

Lenka Militká 26 1 2026

Vláda zrušila usnesení o vyslání už schválených velvyslanců. Chce je vybrat znovu a v souladu se svými prioritami. Informoval o tom v pondělí po jednání kabinetu ministr zahraničí Petr Macinka (Motoristé).

Jde o několik desítek ambasadorů a změna se dotkne také postu ve Spojených státech amerických. Nová vláda je chce vybrat znovu, transparentně a v souladu s prioritami kabinetu, řekl v pondělí ministr zahraničí Petr Macinka (Motoristé).

Týká se to nového obsazení vedoucích zastupitelských úřadů v Addis Abebě, Baku, Dauhá, Dillí, Káhiře, Limě, Lisabonu, Podgorici, Římě, Santiagu de Chile, ve Skopje a také stálých misí v Paříži, Ženevě, New Yorku a ve Washingtonu.

Poznámka

Zrušení výjezdu pro “balík” velvyslanců je způsobeno bezprecedentním krokem Fialovy vlády, která v dlouhém předstihu schválila výjezd několika desítek(!) jmen až od roku 2026, tedy dlouho po konci svého mandátu.

To si prý ještě nikdy žádná vláda nedovolila. A prezident se na tom podílel.

Samozřejmě, že někdy musí vláda schválit výměny velvyslanců, které se uskuteční až za další vlády. Nikdy ale nešlo o desítky(!) jmen, spíš o jednotky. Kdyby se jednalo o 3-4-5 nejnutnějších postů, pak by vše nepůsobilo tak nepatříčně, než když jde o více než 30 diplomatů. Je nutno si klást otázku, proč s tím vláda a Hrad tak spěchali.

O žádný skandál směrem ven se nejedná. Tzv. agrément (souhlas přijímajícího státu s osobou navrženého velvyslance) nebyl v těchto případech ještě udělen. Stávající velvyslanci zůstávají na svých místech.

Na závěr jen pro srovnání připomínám postup “proevropské” Tuskovy vlády v Polsku poté, co převzala moc v roce 2023. Vyměnila velmi rychle více než 50(!) již jmenovaných velvyslanců předchozí vládou.

Ked' si tak pomýšlám, že akú mrchu má za ženu môj muž, verte či nie až mi ho je ľúto.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$99.99 přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod.

České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A`Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

• **Pátek: 17:00–20:00** a • **Sobota: 12:00–22:00** (živá hudba)
• **Neděle: 12:00–15:00**

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JÍŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglín Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slováků v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združení Čechů a Slováků v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 9 února Léta Páně 2026

CzechoSlovak Country Klub

Moja odpoved.na dopis z čísla 690

Dobry den pan Michael Vranik,

Práve som si prečítala Váš pravdivý a odvážny článok, čo ste napísali do Novín o našom "Ethnik — Czechoslovaian Country Club Sydney".

Keďže pomáham našej Českej a Slovenskej komunite už od roku 1992, veľa našich krajanov ma pozná a mi telefonujú, ale nie každý má vodcovské schopnosti alebo nemá vlasteneckú krv a je mu jedno, že tento náš pekný klub — malú farmu v Countryside, ktorú naši krajanovia v roku 1974 kúpili za ťažko vyzbierané peniaze medzi sebou, možno, navždy stratíme. Kúpili tento pozemok pre našu budúcu generáciu preto, aby sme mali v NSW naše malé miestečko, kde sa môžeme stretnúť, porozprávať v materinskej reči, zaspomínať na krajinu, kde sme sa (alebo naši rodičia) narodili, zoznámiť sa s krajanmi a možno si tam nájsť lásku svojho života. Chceli, aby CS Club naďalej a do budúcnosti oslavoval naše jedinečné ľudové tradície — naše dedičstvo prostredníctvom jedla, hudby, ducha, a ponúkal návštevníkom vrúcnu a priateľivú československú atmosféru, a tiež ukázať iným kultúram, aké máme krásne tradície, ľudové umenie, tance a kuchyňu. Je to ozaj smutné, čo sa v klube dnes deje.

Navštevujem CSCClub už asi 40 rokov. Bola som tam 3× vo výbore a 2× sme klub po rokoch prázdnoty opäť rozbehli a krajanovia sa tam hromadne vrátili. (Poslednýkrát, som bola vo výbore, polovici 2018). Odvtedy náš

etnický klub živel prázdnotou, lebo výbor si neuvedomil, že ak zmodernizujú interiér a urobia z toho moderný klub, a naše tradičné ľudové doplnky a našu reč nahradia moderným alebo iným národnostným interiérom, naši ľudia tam prestanú chodiť.

Ako môj syn narodený v Sydney povedal: Ja predsa nebudem cestovať 55 km, keď tam zmizla úplne československá atmosféra. Radšej pôjdem vedľa do nášho RSL klubu. Keďže náš CS Club (bar, halu, reštauráciu — vlastne celý klub) dnešný výbor prepísal pánovi Oskarovi a jeho prevádzke "Jägerstube" s bavorskou kultúrou... Nedivím sa, že tak ako vy, tam naši ľudia prestali a prestanú chodiť. Keďže tam za posledné 3 roky nebol ten správny výbor/management (nie že by sa nesnažili, ale nemajú vlastenecké myslenie, nemajú organizačné skills a naša etnická kultúra im veľa nehovorí).

Za posledné tri roky výborová existencia nedokázala privolať a udržať našu komunitu a v takom prípade žiadny podnik dlho nemôže fungovať. Tak ako vy, tam veľa krajanov zavítalo, ale keďže tam nebola naša atmosféra, nevrátili sa späť (okrem hrstke ľudí). Dobrý príklad ste spomenuli: Rakúsky klub vo Frenchs Forest, kde už od roku 1961 si stále udržiavajú rakúsku domácu atmosféru. Dievčatá tam nosia kroje, hrá tam um-pa-pa hudba, kárované červené obrusy na stoloch a každý sa tam cíti, akoby navštívil Rakúsko. Veď o tom tie etnické kluby vlastne sú. Vraj zlé jazyky tvrdia, že to je výborový cieľ.

Konštitúcia klubu píše, že keď naši ľudia prestanú mať záujem o náš klub, tak anglické korunné úrady dajú prepísať pozemok inej komunite... (To sme zistili od právnickej firmy v Liverpooli). Aj mne sa osobne teraz zdá, že to je cieľ výboru. Pred pár mesiacmi som telefonicky hovorila s prezidentom klubu Karolom Kimlom a prosila som ho o pár informácií: aby si urobili stretnutie, aby nedávali klub do rúk Rakušanom, ale že ho ja znovu preberiem a postavím na nohy (lebo mám team našich ľudí za sebou a klub opäť uvediem do našej československej atmosféry). Ale všetko je tam teraz už 3 roky tajné; nechcel mi povedať, koľko má klub našich členov (čo by stačilo jedným kliknutím pozrieť do CSCC databázy), nikto vraj ešte nevidel kontrakt s Jägerstube, lebo je to vraj veľmi komplikované a naši členovia klubu by tomu nerozumeli. Výhovorka za výhovorkou... Keď niečo nepodnikneme, tak tento náš pekný malý pozemok a klub navždy stratíme.

P.S.: Ospravedlňujem sa, nejako som sa rozpisala.

Pridávam vám tiež prílohu CSCC konštitúcie a list od pána Hanouska, zakladateľa a prezidenta klubu z roku 1974, prečo tento CSCC vytvorili.

Ďakujem za pozornosť. Renata Morgan

Poklady středověké války:**Zajatci a kořist jako základ středověké válečné ekonomiky.**

Honza Řecký

V řevu bitvy a řinčení oceli, když se na bojišti usazoval prach a odhaloval jeho tiché a sténající obyvatele, vypočítavý pohled válečníka hledal nejen slávu, ale i hmatatelnou odměnu. Statistiky poražených nepřátel, ať už byly sebezpůsobivější, byly často ve své přitažlivosti méně přitažlivé než vyhlídka na zajetí vznešeného zajatce nebo bohaté kořisti. V drsné realitě středověkých válek, kde každé tažení bylo riskantním podnikem a život vojáka byl vyjednávacím argumentem, se trofeje a výkupné staly viditelným výsledkem, který ospravedlňoval útrapy a strádání a někdy určoval samotnou možnost pokračování tažení.

Jistě víte, že brutální nutnost přežití a obohacení diktovala své zákony na bojištích středověké Evropy i mimo ni. Zabíjení nepřítele bylo jistě součástí vojenského řemesla, ale bezmyšlenkovitě vyhlazování všech a všeho mohlo být ekonomicky nerentabilní. Mnohem atraktivnější vyhlídkou bylo zajímání zajatců, zejména pokud patřili šlechtickým a bohatým rodinám. Jak správně poznamenal francouzský kronikář Jean Froissart, když popisoval peripetie stoleté války, „dobrý zajatec má cenu deseti zabitých“. Život takového protivníka se skutečně okamžitě proměnil v cenný majetek a procedura zajetí se často prováděla s určitým ceremoniálem: rytíř, který se vzdal, předal vítězi svůj meč nebo rukavici, čímž uznal svou moc nad svým osudem. Následovalo objasnění společenského postavení zajatce – informace, na které přímo závisela výše budoucího výkupného. Obyčejný člověk, i když se mu podařilo přežít bitvu, byl jako zdroj zisku zřídka zajímavý, mohl být jednoduše propuštěn, zmrzačen, aby se vyhnul další účasti ve válce, nebo v nejhorším případě zabít. Ale pokud se mu do rukou dostal baron, hrabě nebo dokonce vévoda, bylo to opravdové štěstí.

Výše výkupného někdy dosahovala astronomických čísel. Například po bitvě u Poitiers v roce 1356, kde anglická vojska pod velením Černého prince porazila Francouze, byl zajat sám francouzský král Jan II. Dobrý. Výše jeho výkupného byla stanovena na tři miliony zlatých ek – kolosální částka peněz, rovnající se přibližně dvěma ročním příjmům celého francouzského království. Vybírání těchto finančních prostředků se stalo pro zemi těžkou zátěží a protahovalo se na roky. I výkupné za méně významné pány mohlo dosahovat tisíců livrů. Anglický rytíř Jan Fastolf, který se zúčastnil stoleté války, si právě na výkupném za francouzské zajatce vydělal obrovské jmění. Jeho finanční operace byly tak rozsáhlé, že dokonce poskytoval půjčky anglické koruně.

Proces výkupného byl dlouhý a složitý. Nejprve byl zajatec odvezen na bezpečné místo, často na vítězný hrad. Poté začala jednání s příbuznými zajatce nebo jeho vládcem. Jako prostředníci často působili obchodníci nebo duchovní. Zajatec mohl být často několikrát prodán, přičemž každý nový majitel se snažil vytěžít vlastní zisk. Podmínky zadržení závisely také na postavení zajatce a možnosti jeho výkupného: šlechtici byli drženi v pohodlí odpovídajícím jejich hodnotě a spoléhali se na svou loajalitu a tok finančních prostředků. Pokud se však jednání vlekla nebo příbuzní byli neústupní, podmínky se mohly prudce zhoršit. Historie zná mnoho příkladů zajatců, kteří zemřeli v zajetí, aniž by se kdy dočkali svobody.

Například David Bruce, skotský král, kterého Angličané zajali v bitvě u Nevilleova kříže v roce 1346, strávil jedenáct let v zajetí, než bylo dohodnuto výkupné ve výši 100 tisíc marek.

Kromě samotného výkupného vítěz obdržel také veškerý osobní majetek zajatce: brnění, zbraně a koně, což samo o sobě mělo značnou hodnotu. Dobré rytířské brnění ve 14. a 15. století mohlo stát tolik, kolik stojí malá vesnice, a válečný kůň mohl stát rolníka za několik let. Například cena plného milánského brnění mohla v polovině 15. století dosáhnout 100 florinů i více, což se rovnalo ceně několika desítek kusů dobytka. V důsledku toho se každý úspěšně zajatý zajatec stal zdrojem nejen jednorázového velkého příjmu ve formě výkupného, ale také okamžitého obohacení díky své výbavě. Není divu, že v zápalu bitvy se válečníci často snažili nezabít urozeného nepřítele, ale zajmout ho. Tato ekonomická kalkulace byla jedním z důvodů zvláštního rytířského „humanismu“ na bojišti, který se však zřídka vztahoval na pěšáky i prosté lidi.

Zajímání zajatců bylo ve válce pouze jedním ze zdrojů příjmů. Neméně důležitá, a někdy i důležitější, byla válečná kořist – „buti“ (ze starofrancouzského butin), jak se jí říkalo. Tento pojem zahrnoval vše, co bylo možné odnést nebo ukrást z nepřátelského území: zlato, stříbro, šperky, zbraně, dobytek, potraviny, oblečení, předměty pro domácnost a církevní náčiní. Právo na kořist bylo nedílnou součástí středověkých vojenských zvyklostí. Věřilo se, že vše, co bylo ukořistěno od nepřítele, právem náleží vítězi. Rozdělení této kořisti se však často stávalo jablkem sváru a zdrojem konfliktů v armádě.

Pro rozdělení existovala určitá nepsaná a někdy i formální pravidla. Obvykle určitý podíl – často pětina nebo třetina – patřil vrchnímu veliteli nebo panovníkovi. Církev si také nárokovala svůj desátek a zbytek byl rozdělen mezi válečníky podle jejich hodnoty a zásluh. Rytíři dostávali více než obyčejní pěšáci. Ti, kteří jako první vnikli do nepřátelského tábora nebo města, se také mohli spolehnout na zvláštní podíl. V praxi se však tato pravidla často porušovala a o všem rozhodovalo právo silného. „Kdo to dostal, tomu to patří“ – tato drsná zásada často převládala, zejména v zápalu bitvy nebo při dobývání měst. Kronikář Jean de Joinville, popisující sedmou křížovou výpravu Ludvíka IX. Svatého do Egypta, zmiňuje, jak se po dobytí Damietty v roce 1249 rytíři a vojáci vrhli do drancování města, „každý si bral, co mohl, a nikdo proti tomu nic neřekl“.

Zvláštní kořistí bylo dobytí nepřátelských měst. Po úspěšném útoku bylo město obvykle na několik dní předáno armádě k drancování. To byla pro vojáky jakási odměna za útrapy a rizika, která snášeli. Důsledky takového drancování byly hrůzné. Obyvatelé byli vystaveni násilí, vraždám, domy byly ničeny, kostely znesvěcovány a rozsah drancování mohl být kolosální. Například po dobytí Konstantinopole křížáky v roce 1204, během čtvrté křížové výpravy, bylo město, které patřilo k nejbohatším na světě, vystaveno třídní totální drancování. Bylo ukradeno nespočet pokladů, uměleckých děl a svatých relikvií. Benátčané, kteří v tomto tažení sehráli klíčovou roli, si odnesli obrovské množství cenností, včetně slavné kvadrigy svatého Marka, která dodnes zdobí katedrálu v Benátkách. Historik Niketas Choniates, očitý svědek událostí, hořce popsal, jak „byli Saraceni milosrdnější a laskavější než tito lidé, kteří na ramenou nosili znamení Krista“. Hodnota kořisti byla tak velká, že stačila nejen k obohacení účastníků, ale také k uhrazení

obrovských dluhů křížácké armády vůči Benátčanům.

Zajetí nepřátelských zásobovacích konvojů a táborů přinášelo také značnou kořist. Středověké armády měly vždy velký zásobovací konvoj s potravinami, pícninami, vybavením, ale i osobními věcmi vojáků a pokladnicí. Úspěšný nájezd na takový zásobovací konvoj mohl útočníky okamžitě obohatit. Fulcher z Chartres při popisu první křížové výpravy zmiňuje, jak po vítězství u Dorylae v roce 1097 křížáci dobyli tábor Seldžuků, kde našli „mnoho zlata, stříbra, koní a mul, oblečení a všeho druhu zboží“.

Ekonomický aspekt války byl tak důležitý, že někdy ovlivňoval strategická rozhodnutí. Kampaně mohly být plánovány s ohledem na možnost ukořistění bohaté kořisti. Feudální páni se často zapojovali do válek ne ani tak kvůli územním nárokům nebo politickým ambicím, ale kvůli touze zlepšit si finanční situaci na úkor souseda. Drobné pohraniční šarvátky, nájezdy za účelem krádeže dobytka a zajetí byly ve středověkém životě běžným jevem. Byla to jakási „malá válka“, stálý zdroj příjmů pro mnoho profesionálních válečníků a drobných feudálních pánů.

Proces prodeje vojenské kořisti a výkupného byl složitou logistickou a finanční operací. Ukořistěné cennosti musely být doručeny na bezpečné místo, ohodnoceny a poté prodány nebo vyměněny. Vězni byli drženi, krmeni, ošetřováni (pokud byli zranění a cenní) a probíhala jednání o jejich propuštění. To vše dělali nejen samotní vojáci, ale i celý štáb služebního personálu: intendanti, pokladníci, odhadci, obchodníci, lichváři.

Obchodníci a finančníci hráli klíčovou roli v ekonomice války. Sledovali armády, skupovali kořist, půjčovali peníze proti budoucí kořisti a vyjednávali o výkupném. Italské obchodní republiky jako Janov a Benátky byly v tomto ohledu obzvláště úspěšné. Jejich flotily přepravovaly vojáky a zásoby a jejich obchodníci financovali vojenské kampaně. Během první křížové výpravy Janované a Pisánci poskytovali křížákům neocenitelnou pomoc, dodávali jim potraviny a obléhací vybavení, a na oplátku dostávali obchodní privilegia ve městech, která dobyli. Například po dobytí Jeruzaléma v roce 1099 udělil Godfrey z Bouillonu Janovcům celou čtvrtinu města a významná obchodní privilegia.

Trh s výkupným byl poměrně specifický. Někdy mohl být zajatec propuštěn na základě svého „čestného slova“ – rytířova slibu zaplatit výkupné ve stanovené lhůtě, přičemž porušení takového slova bylo považováno za nejtěžší hanbu. Nejčastěji však byly vyžadovány záruky a příbuzní nebo vazalové zajatce mohli být ponecháni jako rukojmí. Výkupné mohlo být vypláceno ve splátkách. Pro získání finančních prostředků bylo často nutné prodat pozemky, zastavit majetek a vybrat mimořádné daně od obyvatelstva. Philippe de Commines, historik 15. století, poznamenal, že „válka živí válku“ a skutečně finanční prostředky získané z výkupného a kořisti často šly na financování nových vojenských podniků.

Obchod se zbraněmi a brněním zaujímal zvláštní místo. Vysoce kvalitní zbraně ukořistěné od nepřítele byly vysoce ceněny a mohli je používat samotní válečníci, prodávat je nebo je znovu kovat. Velké arzenály ukořistěné v nepřátelských pevnostech měly velkou hodnotu a neméně důležitý byl trh s koňmi.

Váleční koně byli velmi drazí a jejich ztráta v bitvě byla pro každého rytíře vážnou ranou. Proto bylo zajetí nepřátelských koní vždy považováno za velký úspěch.

Všechna tato rozmanitost aspektů ukazuje, že ekonomika středověkého válčení byla složitým jevem. Zahrmovala nejen přímé násilí a ničení, ale také složité finanční toky, obchodní operace a logistické řetězce. Často to byly ekonomické motivy, a nikoli pouze politické či náboženské, které stály za mnoha vojenskými konflikty.

Ačkoli válka byla pro některé zdrojem obohacení, pro jiné přinášela zkázu, smrt a otroctví. Území, která se stala dějištěm vojenských operací, byla systematicky pustošena. Úroda byla pošlapávána nebo vypalována, hospodářská zvířata vyháněna, vesnice a města ničena a nejvíce trpěli pochopitelně civilisté. Muži byli většinou zabíjeni, ženy a děti byly zajímány a prodávány do otroctví. Otroctví, i když v menším rozsahu než ve starověku, přetrvávalo i ve středověké Evropě, zejména ve Středomoří, kde probíhala neustálá válka s muslimy. Zajetí Saraceni nebo naopak křesťané mohli být prodáni na otrokářských trzích v Janově, Benátkách, Barceloně nebo Alexandrii. Hodnota otroka závisela na jeho věku, zdraví a dovednostech.

Neustálé války vedly k úpadku zemědělství, řemesel a obchodu v zpustošených oblastech, počet obyvatel klesal a celé oblasti se proměnily v pouště. I když přímé drancování nebylo samoučelné, potřeba zásobovat armádu na tažení často vedla k rekvírování potravin a krmiva od místního obyvatelstva, což na ně také kladlo velkou zátěž. „Soldatchina“, tedy nekontrolované bandy žoldáků nebo demobilizovaných vojáků, kteří nedostávali plat, často terorizovaly venkov, dopouštěly se loupeží a násilí. Takové byly například „velké rotý“ ve Francii během stoleté války. Tyto oddíly, které byly během období příměří ponechány bez povšimnutí, se proměnily ve skutečné bandity a pustošily celé provincie. Orderic Vitalis, anglo-normanský kronikář z 12. století, popsal dopady feudálních sporů v Normandii: „Půda byla zpustošena drancováním a žhářstvím, takže zemědělci uprchli a na mnoha místech vládli hladomor.“

Ekonomika války měla nakonec i svou stinnou stránku. Obohacování jedněch přicházelo na úkor zkázy a utrpení jiných. Krátkodobé zisky z ukořistění nebo výkupného často vedly k dlouhodobému ekonomickému úpadku celých regionů. A ačkoli se středověcí moralisté, jako byl Honorius Augustodunensis, snažili ospravedlnit „spravedlivé války“ a regulovat jejich průběh, v praxi často chamtivost po zisku a krutost zvítězily nad jakýmkoli morálními omezeními. Zvonění mincí, mísící se s řinčením zbraní a sténáním zraněných, zůstávalo stálým doprovodem středověkého válčení a připomínalo nám, že za trpytem rytířské zbroje a patosem náboženských sloganů se často skrýval chladný a cynický kalkul.

Německá rodina žije na stejném místě již 3 000 let.

Vědci zjistili, že rodina Huchthausenů z obce Förste (Dolní Sasko) tam žije nepřetržitě již přibližně tři tisíciletí. Analýza DNA ukázala, že předkové Manfreda Huchthausena žili jen dva kilometry daleko – v Lichtensteinské jeskyni, kde archeologové našli lidské ostatky pohřbené kolem roku 1000 př.n.l. spolu s bronzovými šperky,

zvířecími kostmi a stopami pohřebních hranic. Vědci se domnívají, že tito starověcí obyvatelé oblasti Harz obchodovali se solí – "bílým zlatem" doby bronzové.

Vědci analýzou DNA poprvé prokázali přímou rodovou příbuznost mezi lidmi, jejichž pozůstatky byly nalezeny v jeskyni Lichtenstein v pohoří Harz na severu Německa, a lidmi, kteří nedaleko odtud stále žijí. Jeskyně byla objevena teprve v roce 1980, a až v roce 1993 zde archeologové objevili 40 koster z doby bronzové. Kostí byly v tak dobrém stavu, že se odborníkům z univerzity v Göttingenu podařilo získat z nich vzorek DNA. Vzorek pak antropologové porovnali se vzorky DNA lidí v nedaleké vesnici Nienstedt. Dva z nich, Uwe Lange a Manfred Huchthausen, jsou teď místními celebrity.

Testy prokázaly, že jeskynní muži byli jejich přímými předky. "Byl to divný pocit, držet v ruce lebku mého prapra...dědečka vzdáleného ode mě 120 generací," svěřil se 58letý učitel Manfred Huchthausen. "Hrávali jsme si ve zdejších jeskyních jako děti," zavzpomínal 48letý zeměměřič Uwe Lange. "Nemohl jsem tehdy tušit, že šlapu po svém rodu," dodal. Kostry byly nalezeny v jedné z jeskyní, které tvoří v pohoří Harz obrovský labyrint. Rozeklané štíty, hluboká údolí a hluboké lesy se staly dějištěm mnoha klasických německých pohádek, které v 19. století sesbírali a proslavili bratři Grimmové.

Některé ze zdejších koster byly ukryty ve vápníkových "kryptách", které se vytvořily v průběhu staletí. Antropoložka Susanne Hummelová upozorňuje, že právě tento vápenný povrch pomohl zázračně zachovat molekulární strukturu kostí. Hummelová byla díky tomu schopna získat použitelný genetický materiál z čelisti a zubů kostry muže. "Bylo to neuvěřitelné štěstí," říká Hummelová. "Genetický materiál byl stejně kvalitní jako tři dny stará krev či jiné biologické látky, které nacházejí vyšetřovatelé na místech kriminálních činů. Naše výsledky by obstály i dnes u soudu při určování otcovství," je přesvědčena Hummelová.

Ředitel místního muzea poznamenal, že vypadají téměř identicky jako jejich moderní potomci. "Vždycky jsem si myslel, že naše rodina tu je už dlouho – ale tři tisíce let?" zasmál se Huchthausen.

Znáte kreslíře pana Nepraktu?

Občanským jménem Jiří Winter.

Přátelé, dnes 27. ledna, je Mezinárodní den památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti. Jak souvisí s Jiřím Winterem

Jiří přišel o celou rodinu, která byla "přesunuta" ze svých domovů do terezínského ghetta a posléze do spaloven Osvětimi. Osvětim minula pouze tatínka Karla Wintera, kterého umučili hned v Praze při výsledku

(Jiří byl v protinacistickém odboji, proto ten výsledek), **bratrance Rudolfa, který uprchl do utečeneckého tábora v Šanghaji a nyní jeho rodina žije v Austrálii** a bratrance Františka.

František v dětství onemocněl španělskou chřipkou, která řádila po první světové válce. Napadala hlavně mladé lidi a děti, staré a nemocné nechala na pokoji. František přežil, ale ochrnul. Jiří si ho pamatoval jako milého mladého kluka na vozíku, který uměl několik jazyků, hrál báječně šachy, měl ochočeného mluvícího papouška a byla s ním legrace. S celou rodinou byl odsunut do Terezína. Tam jako mladý a zdravý (někdo u psacího stolu přehlédl, že je na invalidním vozíku) byl předvolán do Osvětimi a rodiče dobrovolně jeli s ním. Mysleli, že ho v táboře budou moci alespoň trochu ochránit a pomáhat mu. Po cestě vlakem jej ovšem objevil dozorce a se slovy, že mrzáky nepotřebují a zbytečně překáží a zabírá místo jej vyhodil z jedoucího vlaku ven. Rodiče po příjezdu do Osvětimi šli okamžitě do plynové komory.

Z celé rodiny nebyla přesunuta do Terezínského ghetta pouze Jiřího teta Regina. To proto, že Regina Winterová, provdaná Jandová, si vzala Čecha a křesťana a tím si zachránila život. Její dcera Anna si vzala za manžela Jiřího Schwarze, který podle našich informací hrůzy koncentračních táborů jako jediný přežil.

Po válce se jejich rodina, ochromená hrůzou z toho, čemu jen o vlasek unikla, uzavřela do sebe. Těžko se tomu můžeme divit, protože si to těžko umíme představit. Zvláště když všichni viděli, že se k moci derou komunisté, kteří k Židům cítí stejnou zášť jako nacisté.

Bratranec Rudolf s rodinou odešel do Austrálie a rodina Jandova se ze strachu snažila být úplně neviditelná. Jiří Winter s maminkou osaměli.

Myslím, že to do smrti bylo Jiřímu líto. I tohle dokáže válka - rozdělit velikou a soudržnou rodinu.

Přesto do konce života věděl, že má někde v Praze příbuzné a až donedávna se na jeho hrobě objevovaly květiny a malé dárky, vždy stejné, očividně od stejného člověka.

V souvislosti s pohnutou minulostí Jiřího rodiny byla v roce 2023 otevřena výstava Jiřího děl na téma holocaustu v Terezíně.

Ve Vídni vládne islám.

Tohle je pedestal ve Vídni, kde měla stát socha Polského krále Jana Sobieského, který hrdinně vedl kavalérii proti Osmanům. Bohužel město rozhodlo, že uctít hrdiny, kteří zachránili město před invází Turků, by bylo příliš „Islamofobní“.

Zdroj: <https://brusselssignal.eu/2024/11/vienna-cancels-statue-of-polish-king-over-islamaphobia-fears/>

Vládne nám nikým nevolený stínový prezident?

Karel Strakoš

Když v noci na 27. ledna 2026 ministr zahraničí Petr Macinka poslal dvě noční SMSky, nepsal je prezidentu Petru Pavlovi. Psal je Petru Kolářovi. A přesto prezident na mimořádné tiskové konferenci ty samé zprávy označil za „pokus o vydírání své osoby“ a okamžitě je zveřejnil jako oficiální materiál Kanceláře prezidenta republiky. Tím přímo potvrdil to, že člověk, který byl označován jen jako „přítel po boku“, Petr Kolář není jen obyčejný externí poradce, který rád a zadarmo poradí, ale že se v podstatě jedná o Stínového prezidenta.

Kolář nemá žádnou smlouvu s Hradem. Žádný plat, žádná dohoda o pracovní činnosti, žádná vstupní karta zaměstnance. Nemá ani bezpečnostní prověrku na stupeň tajné ani přísně tajné, pouze základní „vyhrazené“, které si Kancelář prezidenta udělila sama.

Přesto je to právě on, přes koho tečou nejdůležitější politické vzkazy od člena vlády. Ministr zahraničí, který má plný přístup k oficiálním kanálům Hradu, volí noční SMS jemu. Prezident to bere jako přímý útok na sebe. Logika je brutálně jednoduchá, kdyby Kolář neměl reálnou rozhodovací moc, nikdo by mu takové věci neposílal.

Kolář je konzultantem mezinárodní lobbistické a advokátní firmy Squire Patton Boggs, která v minulosti hájila Huawei proti americkým sankcím nebo klienty s pochybnou minulostí. Současně je předsedou správní rady Nadace rodiny Holečkových, spojené s miliardářem René Holečkem a zbrojařským gigantom Colt CZ Group. Sám přiznal, že pomáhal Colt CZ s expanzí v USA a Kanadě.

Prezident Pavel v roce 2023 absolvoval jedinou byznysovou zastávku v USA právě v továrně Colt za doprovodu právě Koláře.

Střet zájmů je zde tak zjevný, že by ho měl vidět i slepý.

Kolář radí prezidentovi v zahraniční politice, bezpečnosti, NATO a podpoře Ukrajiny, tedy v oblastech, kde se státní rozhodnutí přímo promítají do miliardových zakázek pro české zbrojaře. Zároveň je placený konzultant lobbistické firmy a šéf nadace spojené s největším českým zbrojařským hráčem. Přitom nikomu nemusí ukazovat seznam klientů, prý kvůli advokátnímu tajemství, i když sám žádný advokát není.

Kauza Macinka to odhalila v plné nahotě. Ministr nekomunikuje s Hradem přes kancléřku, mluvčího nebo premiéra. Komunikuje přes Koláře. To potvrzuje, že Kolář je ústředním bodem rozhodování.

Nikým nevolený člověk s obrovským vlivem, bez transparentnosti, bez prověrky, s masivním střetem zájmů a ano, je to ten, co Pavla ke kandidatuře přemluvil.

Takže, vládne nám nikým nevolený stínový prezident? A pokud ano, kdo to konečně začne systémově řešit.

Do plného kupé ve vlaku vstoupí muž a ptá se: „Nebylo by tu místečko? Já zrovna jedu z nemocnice.“ Jedna paní ho ochotně pustí a po chvíli se ptá? „A copak vám bylo?“ „Mne nic. Byl jsem tam navštívit švagra,“

Zapoměli historii.

Dr. O. Tuleškov

Němečtí antifašisté byli loajální k Československu. Henleinovci usilovali o jeho rozbití

Proto našimi krajany nemohou být pohrobci henleinovců, ale pouze němečtí antifašisté či jejich potomci. Proč někteří z nás si píší s tzv. sudetoněmeckým landsmanšaftem (SL) a zcela pomíjí německé antifašisty? Jakmile někdo z nás osloví SL, fakticky uznává jej za jednající stranu bez dalšího. A to je zásadní hrubá chyba. Pro SL je naše pohraničí domovem sudetáků!

V druhé polovině 20. let a v první polovině 30.let 20. století většina německých aktivistických stran byla zastoupena, jak parlamentu ČSR, tak i ve vládě. Tak se podílely na vládě v Československu.

Po roce 1933, kdy Hitler získal vládní moc v Německu, nabývala stále větší početnosti a politické síly tzv. Sudetendeutsche Partei, v jejímž čele stál Konrád Henlein, který zpočátku se tvářil vůči republice navenek loajálně, ač potají již "spolupracoval s Hitlerem", od něhož dostával instrukce na zničení Československa. V roce 1935 se henleinovci stali rozhodující politickou stranou v německé menšině. Aktivismu dalších německých politických stran ustával. V r. 1938 vstoupily tyto strany do SdP.

Tomuto tlaku znacizovaných henleinovců dále vzdorovali němečtí sociální demokraté a komunisté, přestože jednotlivci i z jejich řad odcházeli k SdP Ti jediní zůstali Československu věrní.

V květnu 1938 se v Československu konaly obecní volby. SdP získala 90% hlasů německé menšiny. Pouze 10% Němců zůstávalo republice věrných. Toto číslo odpovídá přesídlení německé menšiny z Československa v době poválečné. Asi 90% z nich jsme přesídlili do Německa a zbylých 10% u nás zůstávalo.

Vztahy mezi nimi a henleinovci byly zásadně nepřátelské. Docházelo mezi nimi k potyčkám, nejen slovním, ale i fyzickým. Henleinovci je považovali za zrádce německé, Proti nacistickému nástupu u nás stáli němečtí antifašisté nám po boku. Jejich vojenské jednotky byly připravené bojovat i se zbraní v ruce proti přicházející agresi. Někteří z nich dokonce bojovali s našimi sosáky a vojáky proti henleinovským, ordnerským a freikorpsáckým, jednotkám v roce 1938. Jejich spolupráce s námi zahrnovala i zpravodajskou činnost. Naše ozbrojené jednotky od nich získávaly tedy důležité informace o pohybu henleinovských bojůvek.

Po Mnichovu mnozí z nich, pokud němečtí antifašisté včas neodjeli do bezpečí, byli krvavě bití svými henleinovskými soukmenovci, kteří v nich viděli zrádce. S našimi lidmi němečtí antifašisté trávili léta v koncentračních táborech, věznicích.

Je důležité zdůraznit, že němečtí antifašisté se nikdy nepovažovali za tzv. sudetské Němce. Distancovali se od „sudetismu“ svými činy. Ani po válce nevstupovali do nově formovaných tzv. sudetoněmeckých organizací. Výjimkou byli tzv. jakeschovci. Ač byli někteří z nich v exilu, vždy sledovali tzv. velkoněmecké hledisko. W. Jaksch dokonce protestoval u některých spojeneckých státníků, když tito zavrhlí Mnichovskou dohodu.

Němečtí antifašisté, k nimž jakeschovce nemůžeme počítat, si zaslouhují naší úcty. Ti a jejich potomci si skutečně zaslouží uznání za naše krajany.

Dr. Eva Hahnová o uvedeném říká: Henleinova strana poté, co se přežila, se opětně v poválečném západním Německu etablovala, a dodneška sudetoněmecký landsmanšaft (SL) drží její kontinuitu. K této rekonstitucionalizaci došlo vinou politické situace. Do roku 1948 byly sudetoněmecké a jakékoli jiné aktivity, navazující na nacistickou éru, okupačními orgány striktně potírány. Po stažení železné opony se však Velká Británie a USA rozhodly podporovat revizionistické požadavky proti svým bývalým spojencům a v rámci toho se dostalo i podpory SL. Podpora pak trvala i po vzniku Spolkové republiky Německo, a to jak finanční, tak politická. To vedlo k tomu, že se SL nikdo nepokusil zreformovat. Dnes vymírají nositelé původních henleinovských idejí, ale přicházejí nové generace. Dokud bude SL existovat, najdou si ty ideje nové nositele. Toto je třeba učinit předmětem česko-německé diskuse!...“ (PhDr. Eva Hahnová, historička dlouhodobě již působící ve SRN, v diskusi na konferenci „Odsun Němců – 65 let poté“, která se konala v listopadu 2011 v Ústí nad Labem.)

<https://pravednes.cz/HahnovaEva.profil>

Proč tedy naše vlády, za zvláště od doby premiéra P. Nečase, do současnosti, kdy vládní pětikolka překonává vše, co bylo v těchto vztazích dosud dosaženo, např. nejen považují tzv. sudetské Němce za naše krajany, přestože je obecně známé, že "sudetští Němci" zradili republiku a pomáhali hitlerovskému Německu k rozbití Československa. Vždyť k zakladatelům "sudetoněmeckého landsmanšaftu" (SL) patřili mnozí ti, kteří naši republiku programově rozbíjeli a zbavili nás samostatnosti, aby náš stát mohl být přeměněn v tzv. protektorát, který územně byl přičleněn k Německu. Po válce měl být český národ likvidován tak, aby naše sídlení území mohlo být osídleno výhradně německým obyvatelstvem. Na tom všem se podíleli i tzv. sudetští Němci.

Všimněme si, jak často v některých "českých" médiích se opět mluví o "sudetech, sudetských Němcích", přestože všichni víme, že tzv. sudety nikdy nebyly v Československé republice územně-správní jednotkou. Vždy se mluvilo jen o našem pohraničí. Němci jej zabrali a vytvořili z něj Sudetengau. Ta zanikla společně s německou tisíciletou říší.

Slovo "Sudety" a jeho odvozeniny jsou henleinovsko-nacistickým výplodem. Toto stanovisko zastávali a zastávají i němečtí antifašisté a jejich potomci. Sami nikdy nemluvili o "sudetech, sami nikdy se nepovažovali za sudetské Němce. Naše stanovisko je jasné. Žádné "sudety" neexistují, žádní tzv. sudetští Němci nejsou. Ti, co se tak nazývají, nejsou našimi krajany, ale pouze držitelé kontinuity henleionovské strany, jak správně řekla dr. Eva Hahnová.

Podivné zákony v Česku

Nejvyšší soud zamítl stížnost pro porušení zákona, kterou bývalá ministryně spravedlnosti Eva Decroix (ODS) podala v kauze sexuálního zneužití dítěte.

Nesouhlasila s tím, že olomoucký vrchní soud podle nové právní úpravy překvalifikoval čin ze znásilnění na sexuální útok. Původní pětiletý trest vězení poté zmírnil na tříletou podmínku.

https://www.idnes.cz/brno/zpravy/nejvyssi-soud-eva-decroix-stiznost-pro-poruseni-zakona-sexualni-zneuziti-ditete-znasilneni-sexualni.A260129_113640_brno-zpravy_icer

František Čuba

: Předsedu JZD Slušovice neměl rád ani Husák, ani Havel. Podezřívali ho z mafiánských metod

Josef Konas Kvety 23 1 2026

Bylo nebylo. Před mnoha lety, v zemi zvané Československo, uprostřed komunistické diktatury, stvořil muž na Moravě stát ve státě, v němž panovala jeho vlastní pravidla. Jméno země zaslíbené znal celý národ: Slušovice. Oplývala hojností a všichni ji chtěli napodobit – jenže nikdo nevěděl, jak na to.

„Před nedávnem vypustily Slušovice zcela tajnej a novej typ výkonný družice. Prej už po povrchu Měsíce jezdí Slušochod a kolikuje parcely pro nový Slušovice. Na Ježíška připravily Slušovice tuze velkorysej dárek republice: lidem rozdají část švýcarskýho konta. Z Prahy do Slušovic bude stát dlouhá fronta. Až jednou Zeměkoule začne zmírat hlady, tak Slušovice otevrou všem svoje sklady. Svět padne němě k nohám naší republice, v pozadí budou skromně stát... Končí píseň – co dodati více. Zemský ráj, toť jistě Slušovice. Krk dám za to, že se v hrobě – haťa paťa – tiše pochechtává starej Baťa.“ (úryvky dobové písně, autoři a interpreti Miroslav Paleček a Michael Janík)

Chapadla z temného pozadí

Bylo mu čtyřiapadesát, když uslyšel z úst prezidenta větu, která mu vyrazila dech. *„Za vším se skrývají chapadla neviditelných mafií... Krajně temné slušovické žilky nenápadně prorůstají celým naším potravinářstvím,“* pronesl Václav Havel 21. srpna 1990 před ztichlým Václavským náměstím. Nebyl první, kdo podezíral Františka Čubu z nekalých praktik – paranoidní byl při vyslovení jména slušovického šéfa i jeho předchůdce, předlistopadový prezident Gustáv Husák. Jinak téměř nezničitelného Čubu Havlovo obvinění zlomilo. Krátce po tomto veřejném výprasku rezignoval na funkci, která ho provázela většinu jeho života.

Strůjce slušovického zázraku, následovník Tomáše Bati, vládce jediného ostrůvku kapitalistického podnikání v socialistické, centrálně řízené ekonomice, šedá eminence – to je jen ukázka nejčastějších označení, jimiž média poctila Františka Čubu. Jaké byly jeho začátky? Narodil se 23. ledna 1936 v Březové, malé vesnici nedaleko Zlína. Jeho otec byl sedlák; synovi předal lásku k půdě i družstvo, které v pohnuté době kolektivizace založil. Ani ne třicetiletý člen *Komunistické strany Československa* dostal svou příležitost v uvolněných šedesátých letech, kdy se pootevřely dveře liberálnějšími metodám řízení.

VIDEO: Podívejte se

https://youtu.be/g3_DF1GbIVE?si=KxTrZBiLIJbyxFLg

Talentovaný zemědělský inženýr se brzy naučil balancovat na hraně. Využíval každé skuliny v tehdejších pravidlech, obratně lavíroval mezi předpisy a dokázal si získat přízeň – či alespoň tichou podporu – vlivných mužů režimu. Zlí jazykové tvrdili, že mu pomáhala i spolupráce s komunistickou Státní bezpečností; v 90. letech o tom hovořil například disident Stanislav Devátý. Jisté je, že bez mimořádné odhodlanosti a ochoty riskovat by slušovický zázrak nevznikl. Čuba zkrátka hrál se systémem vlastní, chytrou hru – a dlouho vyhrával. Ale i jeho nakonec neminula zničující porážka.

Všichni chtěli být nejlepší

Na sklonku socialismu vypadaly Slušovice jako z jiného světa. Pod Čubovým vedením družstvo zdaleka nezůstalo jen u krav a obilí. Vyrostlo zde

moderní dostihové závodiště, vznikla dokonce čtyřproudá silnice vedoucí přímo k podniku. Regály slušovických obchodů přetékaly nedostatkovým západním zbožím. Družstvo vyrábělo vlastní počítače, **provozovalo malé aerolinky** a mělo mimořádně široké portfolio činností – od potravinářství až po high-tech. Koncem osmdesátých let už zemědělská výroba tvořila jen menšinovou část celkové produkce. Čuba zároveň zavedl **nevidané manažerské metody**. Rozdělil podnik na samostatné divize, které spolu obchodovaly téměř jako nezávislé firmy: Část zisků odváděly do společné kasy družstva, zbytek si jejich členové ponechávali.

„Neexistuje socialistické a kapitalistické podnikání. Je prostě podnikání,“ tvrdil Čuba v dokumentárním filmu Roberta Sedláčka z roku 1999 *František Čuba: Slušovický zázrak*. Jeho schopnosti mu dávaly za pravdu a byl často srovnáván s Tomášem Baťou. Hlavním důvodem, proč se Slušovice svou neuvěřitelnou výkonností lišily, byla motivace. **„Když jste se kohokoli zeptal, od dojičky přes řidiče auta až po ředitele závodu, všichni chtěli být nejlepší. Byli nesmírně dobře motivováni a chtěli vyniknout. Být nejlepší se jinde nevyplácelo, tady ano,“** zaznělo v Sedláčkově dokumentu. Zatímco průměrný plat dosahoval v 80. letech necelých 3000 korun a mzdy vedoucích zaměstnanců zhruba dvojnásobku, ve Slušovicích brali ředitelé jednotlivých úseků až 25 tisíc korun.

Čuba měl zaryté nepřátele i mocné ochránce. Nepřátelství Gustáva Husáka nad ním viselo jako Damoklův meč: **„Pronikaly k nám informace, že si prezident nechával v novinách vyznačovat jakékoli zmínky o Slušovicích. Žádal vysvětlení, kde na různé rozvojové programy bereme peníze a kdo za nimi stojí. Každé prohlášení, že peníze do Slušovic vláda nedala, pana prezidenta velice popudilo.“** Čuba měl ale na své straně stejně těžkou váhovou kategorii – předsedu vlády Lubomíra Štrougala. **„Jeden z vysoce postavených soudruhů se po prohlídce nově vybudovaného obřího areálu skleníků ptal: ‚Kdo vám to povolil?‘ Když slušovičtí mlčeli, pokračoval: ‚To vám povolil Štrougal?‘ Opět nikdo neodpovídal a politik dodal sám pro sebe: ‚Tak to vám asi projde‘.“**

StB na něj neměla

Po sametové revoluci měly Slušovice všechny výhody na své straně – podle všeobecného očekávání měl agrokombinát pokračovat v dravé expanzi v podmínkách tržní společnosti. Brzy se však rozhořel spor mezi vedením družstva a Občanským fórem. Čuba pod tlakem rezignoval. Následoval strmý pád. **Agrokombinát Slušovice se v následujících měsících rozpadl.** Část prosperujících divizí se oddělila do nových společností, které byly vzápětí zprivatizovány. Nastal chaos – zmatek cílený i živelný zároveň. Různé skupiny se snažily ukrojit z dřívějšího bohatství co největší kus pro sebe. Shořela celá řada dokumentů; celý archiv JZD v jednu chvíli záhadně lehl popelem.

Majetek zmizel do neznáma. Ozývala se obvinění z tunelování a podvodů. František Čuba se dokonce ocitl před soudem: Měl nezákonně povolit vedení soukromých účtů ve vnitropodnikové bance družstva, což odporovalo tehdejšími předpisy. V roce 1998 za to byl nepravomocně odsouzen k podmíněnému trestu, odvolal se však, a nakonec byl všech obvinění zproštěn. Družstvo zmizelo, nástupnické firmy se rozprchly a ani jedna už nedosáhla

věhlasu původních Slušovic. Sen o „českém zázraku“ skončil. **„Slušovice byly zlikvidovány na politickou objednávku,“** prohlásil Čuba v rozhovoru pro deník *MF DNES* v říjnu 2010 – a myslel tím projev Václava Havla ze srpna 1990.

Čuba se stáhl do ústraní a na veřejnost se vrátil až po roce 2013, kdy ho **prezident Miloš Zeman jmenoval svým poradcem pro zemědělství a hospodářství**. O rok později jej hlasy voličů vynesly do senátorského křesla za Zlín. Utichly i hlasy hovořící o Čubově spolupráci s StB. **„Byl natolik schopný, že do sítě estébáků nespádl. Zato byl schopen Státní bezpečnost zapojit do svého byznysu. Komunistická rozvědka pro něho nakupovala i prodávala zboží v zahraničí – to nikdo jiný v Československu neuměl,“** napsal historik Pavel Žáček. František Čuba zemřel v červnu 2019 ve věku 83 let. Na pohřeb v jeho milovaných Slušovicích dorazily stovky lidí. Nechyběl ani prezident Zeman, který svého přítele veřejně pochválil jako odvážného vizionáře.

Napsala nám 26 letá slečna, která prý lascivně pózovala na přídi – kapotě policejního auta v Praze 21 prosince mezi 2 a 3 hodinou ráno..

Lidi jste úplně debilni . Já za prvi vím že jsem tem fízlům na tom autě neudělala ani škrábanec a jsem si jistá že to poskrabali sami aby mohli za co mě trestne stíhat bo maj nervy že jsou to šašci a já že jsem ikona a motivuju mladých ludi no a zavidej tak museli vzít klíče a objet s nima auto udělat škodu dvacet tacu a hodit to na mě aby si dokazali že si z nich nemám dělat prdel ale asi jim nedošlo že vzivote nemůžou ten soud vyhrát protože dukaz že jsem tam něco poškodila nemaj nebo ať mi ukážou spomalenej záběr priblizenej jak přímo poškozujes např moje bota to jejich bezcenný auto no prostě shrnu to takhle : vím že jsem jim tam neudělala ani tečku a to jsem v sobě měla 3nebo 4panaky absinthu a 8panaku vodky ale za tohle bych dala minz do ohně že já žádnou škodu nezpůsobila a věřím že spravedlnost zvítězí , stejně jako když se našlo v nějakým vykradeným sklepe můj vajgl dna , ale zprostili mě viny pro nedostatek důkazů , protože já jak jsem řekla že jsem přišla dovnitř a už byl vykradenej a ty lidi vypověděli že tam cca dva týdny nebyli, tak mě museli zprostit protože to mohl vykrást kdokoliv , to samý , že já se vyfotím natočím s tím jejich trapným vozem , tak oni by mohli mi dát poklonu a bejt rádi že vůbec je natolik respektuju a toleruju, že jsem schopna si z nich udělat randu a můžou bejt rádi že nejsem agresivní nebo že jim to auto nezapalim třeba nebo nerozmlatim tyčí jako třeba jiný blázni (věřím že určitě takový existujou) . Takže oni místo aby byli poctěni že ikona jako já jim dělá reklamu, tak místo toho se snažej na mě hodit to že si poskrabali auto abych šla sedět a zaplatila dvacet tisíc ale neudělám vám tu radost protože já nebudu platit něco co jsem neudělala a nepoškodila. Zas taková trubka nejsem takže trapas pro vás snad to prima CNN zítra uvede ve zprávách na pravou míru mějte se gajs

*„Miláčku, dnes vypadáš mimořádně nádherně.“
„Bohužel ti nemůžu říct to samé.“
„Tak trochu zalži jako já.“*

Na víkend jsem si napsal fakt velký seznam úkolů. - Vůbec nemám ponětí, kdo je udělá.

Karel Otta zavražděn soudruhy.

Text Jaroslav Špaček.

8. ledna 1951 umírá v Praze Karel Otta, pedagog, malíř, kameraman a redaktor, nejmladší z pěti sourozenců. Narodil se 8. července 1910 ve Skřivanech u Nového Bydžova.

Jeho otec byl stavebním polírem a se svou zednickou partou pracoval na různých místech tehdejšího Rakouska-Uherska. Od roku 1927 žil s rodiči v Čelákovicích odkud dojížděl na Státní reálku v Nymburce, kde studia dokončil roku 1929. Během svého pobytu v našem městě se věnoval kulturnímu dění, stál při zrodu Studentského spolku, věnoval se ochotnickému divadlu a práci v Sokole.

Své výtvarné schopnosti si prohloubil při studiích ČVUT na ústavu kreslení a malby u prof. O. Blažička, odkud však brzy odešel a věnoval se studiu pedagogiky. V roce 1938 na základě rozhodnutí Ministerstva školství a národní osvěty odešel z republiky a do počátku 2. světové války uplatňoval svoji pedagogickou činnost jako zahraniční učitel na české škole v Rumunsku. Po obsazení Rumunska Hitlerem přešel ilegálně přes Malou Asii do Egypta, kde vstoupil do nově tvořené Československé jednotky pod vedením gen. Klapálka.

Následně působil jako zpravodajský důstojník britské armády. V roce 1942 odvelen do Káhiry, kde zastával funkci kameramana, redaktora a hlasatele Československého rozhlasu. Je autorem několika filmových dokumentů z válečného prostředí. Graficky řešil a vydával „Zpravodaj - Deník čs. voj. jednotky na Středním Východě“.

Po návratu do vlasti se znovu plně vrhnul do života. Rozšířil si vzdělání studiem politologie na Vysoké škole politické a sociální v Praze, kterou zdárně dokončil v únoru 1948. Hned po návratu se mjr. K. Otta stal vedoucím Čsl. armádního rozhlasu a tuto funkci vykonával až do 9. května roku 1950, kdy byl v ranních hodinách po vniknutí ozbrojených mužů do bytu zatčen a odvezen neznámo kam.

Po několika dnech se podařilo zjistit, že byl odvezen do Litoměřic, kde byl krutě týrán a vyslýchán pro údajný těžký zločin vojenské zrady.

Následně byl převezen do nechvalně známého pražského - loretánského „domečku“ na Hradčanech a odtud byl v těžkém zdravotním stavu převezen a internován ve vězeňském odd. Střešovické nemocnice, kde ve věku nedožitých 41 let na následky „výslechů“ zemřel. Od 13. ledna roku 1951 odpočívá v rodinném hrobě na hřbitově v Čelákovicích.

Díky muzeu v Rýmařově se podařilo zachránit část pozůstalosti po mjr. Karlu Ottovi a také v našem muzeu se nacházejí dokumenty, dokládající činnost této osobnosti. Teprve v únoru roku 1994 Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích byl Karel Otta plně rehabilitován a v roce 1999 rozkazem ministra obrany povýšen do hodnosti plukovníka in memoriam. ***Sdružení pokrokových soudruhů proti rehabilitaci několikrát protestovalo.***

Poznámka k debatám o odsunu Němců

Jiřina Hedvíček USA

Němci mučili a zavraždili moji babičku v Osvětimi. Dědečka mučili a mlátili, až z toho oslepl, a pak jej slepého poslali do Mauthausenu, aby jej tam definitivně dorazili. Dědovi ale zachránili život němečtí komunisté (!), kteří jej ukrývali a, což je neuvěřitelné, když bylo nejhůře, při nástupu, během pochodu a při apelu jej podpírali a navigovali. Dědeček se narodil na Moravě, byl novinář, a hovořil česky, rusky, francouzsky a německy. Babička se narodila v Saint Petersburgu, její rodina pocházela z Lotyšska, a hovořila rusky, německy, francouzsky a česky (se silným ruským přízvukem).

Předtím, než nás Němci okupovali a pokusili se nás vyvraždit, mohlo v Čechách hovořit i čist německy i mnoho Čechů, nejenom Němci, a Češi v tom neviděli nic špatného. Češi se tenkrát běžně učili cizí jazyky - především francouzštinu a němčinu. Po válce se situace kategoricky změnila a NEVYČÍTEJTE TO ANI RUSŮM ANI AMERIČANŮM. V Čechách se ve škole učila ruština a jako volitelný jazyk ANGLIČTINA A JE TO TAK SPRÁVNÉ. Jakkoliv komunisté neměli Američany rádi, nemohli změnit nic na historické pravdě, že Američané zachránili Evropu, ať se vám to líbí nebo ne. Já osobně jsem se povinně učila rusky a jako volitelný jazyk jsem vyzkoušela francouzštinu, němčinu i angličtinu. ANGLIČTINA DEFINITIVNĚ ZVÍTĚZILA NA CELÉ ČÁŘE!

Neexistuje nic, co by mohlo omluvit Němce za to, co udělali. Jejich vina je strašlivá. A aby bylo jasno, kdyby Němců nebylo, nebyli by v Čechách (ani v Evropě) komunisté. Dokonce i Lenina propašoval do Ruska německý císař.

Dělníci se mu tajně složili na jídlo.

Hraběti vzal režim vše, krom jednoho

Medium seznam cz

Potomek šlechtických rodů, kterému komunisté vzali otce i budoucnost. Příběh Antonína Bořka-Dohalského o tiché statečnosti a životě navzdory osudu.

Dětství na Hradě a pád do nemilosti

Antonín Bořek-Dohalský se narodil 28. srpna 1944 v Praze do rodin, jejichž jména psala dějiny – Bořek-Dohalských a Thurn-Taxisů. Jeho otec, JUDr. Jiří Bořek-Dohalský, pracoval po válce v prezidentské kanceláři a rodina tak obývala služební byt přímo na Pražském hradě. Pro malého Antonína a jeho tři bratry to znamenalo dětství plné her v Jelením příkopu, v kulisách, které dýchaly historií jejich vlasti. Jejich rodinný osud byl s tímto místem spjat hlouběji, než tušili – právě ve svatovítské katedrále oddal jejich rodiče Antonínův prastrýc, kanovník Antonín Bořek-Dohalský, kterého později umučili nacisté.

Idyla skončila v létě roku 1950. Den před plánovaným odjezdem na rodinnou dovolenou si pro otce Jiřího přišli dva muži v kožených kabátech. „Odvedli našeho tatínka a přitom tvrdili, že se vrátí do večera, maximálně do dalšího rána. Trochu se to protáhlo, nevrátil se dlouhých deset let,“ vzpomínal později Antonín. Otec byl v zinscenovaném procesu „Pražský hrad“ odsouzen za velezradu a špionáž k sedmnácti letům vězení. Pro rodinu s vlasteneckými kořeny, jejíž členové umírali v boji proti nacismu, to byla rána, která změnila vše.

Léta strádání a nečekané solidarity

Matka Josefa zůstala sama se čtyřmi syny téměř bez prostředků. Když se dozvěděla, že je komunistický režim hodlá vystěhovat do jediné místnosti, našla útočiště v Lysé nad Labem. Přestěhovali se do zahradního domku, který patřil babičce Gabriele Thurn-Taxis, rozené Kinské. Následovaly těžké časy. Rodině byly odebrány potravinové lístky a matka, která ovládala čtyři jazyky, nastoupila jako pomocnice údržbáře do místní Fruty. Dům byl navíc pod neustálým dohledem; v jedné z bytových jednotek, na které úřady dům rozdělily, bydlela rodina nasazená, aby na Dohalské donášela.

Uprostřed systematické šikany se však projevil nečekaný lidský soucit. Místní obyvatelé, kteří si vážili babičky Gabriely pro její postoje za války, rodinu neopustili. Nejsilnější vzpomínkou se stala pomoc dělníků z továrny Kovona. Antonín vyprávěl, jak se na jedné ze schůzí zvedl jeden z komunistů a řekl: „Všichni víme, co postihlo princeznu Thurn-

Taxis. Za války jsme se chodili na zámek nažrat, tak kdo má, dejte, co můžete.“. Do krabice od bot tehdy vybrali potravinové lístky i peníze. „Normální lidé se k nám chovali dobře,“ dodal Antonín.

Dělníkem proti své vůli

Pro syny ze „špatné“ rodiny byla cesta ke vzdělání uzavřená. Přestože by Antonína zajímala historie, o studiu si mohl nechat jen zdát. Po letech se dozvěděl, že učitelé na základní škole měli dokonce příkaz, aby chlapci Dohalští neměli na vysvědčení z hlavních předmětů lepší známku než trojku, aby je ani nenapadlo hlásit se na maturitní obor. Místo do lavic tak zamířil do učení na pokrývače až v dalekém Sokolově. Režim se snažil potomky starých rodů ponížit a vymazat jejich odkaz, ale dosáhl jen toho, že je naučil tvrdé práci a houževnatosti.

Na jaře roku 1960 se Antonín vrátil z učiliště domů a v ložnici našel spát vedle matky i svého otce. Díky amnestii byl propuštěn o sedm let dříve, přežil věznění na Pankráci, Borech, v Jáchymově i v Leopoldově. Antonín sám později musel na vojnu k Technickým praporům (TP, do roku 1954 známé jako PTP, Pomocné technické prapory), kde zažil další absurditu režimu. „Bylo zajímavé, že jsme jako politicky nespolehliví nedostali do rukou zbraně, nesměli nic, ale většinou jsme stavěli přísně tajné objekty,“ komentoval to s nadhledem. Po vojně vystřídal řadu dělnických profesí a nakonec zakotvil jako kulisák v karlínském divadle, kde potkal svou budoucí ženu Ivu.

Tichý život a odkaz statečnosti

V roce 1974 se Antonín oženil s Ivou Kotkovou a založil rodinu. Narodili se jim syn Antonín a dcera Pavlína. Po srpnové okupaci v roce 1968, která ho hluboce zasáhla, jeho bratr Jiří emigroval. Antonín ale o odchodu nikdy vážně neuvažoval. „Neuměl jsem si představit, že bych se nesměl vrátit domů, do Prahy, do Čech. Na to jsem to tady měl příliš rád,“ vysvětlil. Jeho otec se sice v roce 1968 dočkal rehabilitace, ale o rok později ji soud zase zrušil a rodina musela vracet i finanční odškodnění.

Rodiče Antonína zemřeli krátce po sobě v říjnu 1990, jen týden po sobě. Antonín později vzpomínal na otcův klid při matčině pohřbu s tím, že jako by tušil, že se s ní brzy znovu setká. Sám Antonín Bořek-Dohalský prožil většinu svého života v domě v zámeckém areálu v Lysé nad Labem, kde 12. listopadu 2017 zemřel. Nezanechal za sebou majetky ani tituly, které mu režim odepřel. Jeho odkazem je příběh tiché síly, slušnosti a hluboké lásky k zemi, která jeho rodině tolik vzala, ale nikdy ji nedokázala zlomit. Díky vzácnému nastavení mysli se nikomu nemohlo podařit vzít mu jeho důstojnost, integritu.

Co se ale vzít dá, jsou hmotné statky - a někdy k tomu není potřeba ani totalitní režim. Rok po Antonínově odchodu se k areálu zámku v Lysé sjížděli hasiči z širokého okolí. Závada na elektroinstalaci zapříčinila požár v podkroví. I když se zásahem hasičů povedlo podstatnou část majetku ochránit, škoda šla do milionů. Jak vzpomíná Antonínův syn v pořadu ČT „Modrá krev“, bylo snad lepší, že se toho tatínek nedožil.

Pokud by vás zajímala historie rodu Dohalských a další osudy jejich potomků, mohu pořad z produkce ČT vřele doporučit - a to nejen díl o Bořek-Dohalských.

Paměť národa

Příběh Antonína Bořek-Dohalského je dobře zdokumentovaný i díky jeho vlastnímu vyprávění, které zaznamenala organizace Paměť národa. Její stěžejní činností je zaznamenávání příběhů pamětníků, dokud jsou mezi námi. Budu moc rád, když spolu se mnou zvážíte její podporu. Více najdete na podporte.pametnaroda.cz

Co se mi dnes honí hlavou?

Kamil Káma Klečka

Že by konečně dojeli na to, že nám lhali
Že by se pohnulo svědomí ... nebo spíše strach?
Babišova odveta nejvyššího kalibru

Pavel Šik

Bývalý omyl Černínského paláce Lipánek kdysi řekl, že Česko přispělo do muniční iniciativy dvěma až třemi miliardami. Nyní se ukázalo, že to bylo 17 miliard. Také ještě v prosinci řekl, že objem tzv muniční iniciativy byl ca. 100 miliard korun. Dle Černochové to mělo být 93 miliard. Nyní je to 274 miliard. To jsou prakticky skoro tři čtvrtiny obratu celého obranného sektoru v ČR za roky 23, 24 a 25.

Ale nebyla to jediná lež. Bývalý světový vůdce Fiala nám nějak zapomněl říct, že to je velmi nebezpečná iniciativa. Protože teď, když Babiš zveřejnil, jaké gigantické peníze šly přes české firmy (CSG (Strnad), STV group (Drda), Colt (Holeček) atd) má najednou o ty firmy a lidi, kteří se na iniciativě podílejí, strach? Teprve teď?

To byl Fiala úplně hloupej, když si myslel, že Rusové neznají detaily? Že tím, že to neřekne lidem, se to Rusové nedozví? A teď tvrdí, že Babiš vyrazil něco, co ruští zpravodajci neví? Teď teprve mluví o tom, že cituji "jde o válečné dodávky zbraní se všemi riziky, co to přináší?" A to mu nedošlo, proč to ostatní nechtějí dělat?

A v čem nám blyštivý vůdce ještě lhal?

Teď se teprve spojuje mnohé jako jeho výrazy, že jsme ve válce. On totiž tak, jak teď argumentuje, byl spolu s českými zbrojaři skutečně ve válce.

A když se dozvídáme, že obchod v objemu přes čtvrt bilionu korun byl spojen i s vojenskou rozvědkou, můžeme i lépe chápat, která zpravodajská služba tady několik let a hlavně v době před volbami asi nejvíce vrtěla psem.

Nejgeniálnější slabomyslnosti uplynulého roku

Benjamin Kuras 17. ledna 2026

Ugeniálních slabomyslností je někdy těžké uhodnout, kdy je to a) slabomyslnost autentická a upřímná, b) slabomyslnost předstíraná, c) důmyslná záměrná dezinformace, d) marketingový trik, e) výmysl šprýmařů, f) jiné než výše zmíněné. Je těch slabomyslností roku 2025 tolik, že na každou z nich by se dala napsat série článků. Náš ctěný čtenář jich zde dostává štědrou, ač zdaleka ne kompletní hromádku za cenu jedné s radou, ať si je do té či oné z výše zmíněných kategorií roztřídí sám.

Na špici pyramidy slabomyslností se s globálním dosahem v našem bodování vyšplhalo oznámení OSN, že předsedající zemí Rady bezpečnosti se stává Somálsko, kde už přes tři desetiletí řádí téměř nepřetržitá občanská válka s milionem mrtvých, čtyřmi miliony bezdomovců a milionem emigrantů. A jen tak mimochodem s genocidou křesťanů, téměř vyhubených už koncem 80. let v masakru odhadovaném na až 200 tisíc osob. Na bezpečí světa tedy letos bude dohlížet země umístěná v roce 2024 na nejhorším místě žebříčku zkrachovalých zemí (Failed State Index).

Ohrožení afrických křesťanů

Vraždění křesťanů v Africe pokračuje plnou parou, takže do seznamu slabomyslností můžeme zařadit i projevy nového papeže Lea „myslicího

zvláštním způsobem“ na ohrožené africké křesťany, aniž by zmínil, kým jsou ohrožováni. S těmi nezmíněnými naopak vyzývá k přátelství a jejich pohnutky k vraždění nevidí jako náboženské, nýbrž ekonomické. Přece Ježíš se ztotožňoval se strádajícími „jako jsou ti v Gaze“. Katolíci se zřejmě mohou těšit na pokračující progresivizaci a islamizaci víry, započaté za Františka.

Ta Ježíšova oblíbená Gaza mezitím obvinila Izrael z dalšího zločinu, jemuž média přezdívali „fatocide“ čili „tlustocida“. Tu teď po letech údajné genocidy Izrael páchá tak, že Gazanům dodává potravu, po níž se tloustne. Oznamuje to zaručeně spolehlivé médium Middle East Eye, které rediguje Hamás. V regálech supermarketů se to prý hemží čokoládou, sladkými nápoji a tučňovými potravinami. To proto, že „izraelští okupanti se snaží zakrýt zločin vyhladovění Palestinců jejich tloustnutím“. (Ledaže by se Gazané, tradičně mezi vítězi světového indexu obezity, snažili zakrýt, že žádné vyhladovění se nekonalo?)

Somálská muslimská emigrace se mezitím proslavila v Americe skvěle organizovanou masivní defraudací sociální podpory „péče“ o neexistující děti, odhadovanou během pěti let na desítky miliard dolarů, ignorovanou vládou a médii.

S islámem nově sympatizující a s Katarem se přátelící slavný podcaster Tucker Carlson „neví o žádném Američanovi zabitém radikálním islámem“. Vždyť „video hry a pornografie jsou mnohem nebezpečnější“. K dobrým zprávám islámským se přidala televize CNN objevem, že v Saúdské Arabii jsou ženy svobodnější než v Izraeli.

Nový islamo-socialistický starosta New Yorku Mamdani jmenoval do nejvyšší právnické funkce původem syrského advokáta Ramzi Kassema, který v roce 2001 hájil pachatele leteckého útoku na newyorská „dvojčata“ vysvětlením, že jejich útok byl motivován „nevraživostí, kterou cítili vůči Americe následkem její politiky.“ Trochu zábavnějším Mamdaniho tahem je předání funkce šéfa newyorských hasičů zdravotnici, která nikdy nehasila požár. Ještě zábavnější je jeho náměstkyně, která za Bidenovy vlády ve funkci šéfky kalifornské agentury pro rozvoj zaměstnanosti přehlédla defraudaci nezaměstnaneckých podpor ve výši 32,6 miliard dolarů. A aby už nenechal nikoho na pochybách, že ten převrat miní upřímně, ujistil Newyorčany, že „nahradí frigiditu drsného individualismu hřejivostí kolektivismu“. Za člověka „nebezpečného Newyorčanům a hlavně Židům a křesťanům“ ho označil bývalý starosta Giuliani, třebaže jich Mamdaniho volilo od obou cca 30%. (Spolu s 90% muslimů).

V okrsku 22 Severní Karoliny zřejmě vymřeli Republikáni. Vyplývá to ze zjištění, že jediným zdejším republikánským kandidátem do státního senátu je celoživotní volička Demokratů paní Lakshia M. Alston, která se k registraci dostavila v černém hidžábu.

Z Ameriky ještě jednu. Nadace režiséra Stephena Spielberga zvaná „Righteous Persons Foundation“ čili nadace spravedlivých, pojmenovaná podle hrdinů zachraňujících Židy před holocaustem a založená z příjmů z filmu „Schindlerův seznam“, zafinancovala několik anti-izraelských a anti-židovských organizací, o nichž se Spielberg asi domníval, že propagují sociální spravedlnost. Zda to on schválil nebo ne,

není jisté. Ale jízlivcům v amerických médiích to stačilo k bonmotu „připomínkou holocaustu financuje další“.

A vzhůru do Evropy

Zde uprostřed islamo-teroristických útoků na Vánoce tento svátek „ukradla krajní pravice“. Napsal to populární internetový časopis Politico, který si všiml, jak „krajně pravicové strany si присvojují Vánoce, zneužívají jich jako symbolu ohrožené křesťanské civilizace, stylizují se do role poslední linie její obrany proti údajně nepřátelské sekulární levici, a prezentují Vánoce jako poslední bitevní pole širšího boje o kulturu.“

Transparency International, založená s cílem odhalovat porušování transparentnosti, žádá odstranění nizozemského europoslance Dirka Gotinga z výboru vyšetřujícího „šedé kontrakty“ Evropské komise s neziskovými organizacemi. On ten pobloudilý Holanďan narazil na nějaké netransparentnosti kontraktů s Transparency International.

Naše štědrá Evropská unie daruje už od roku 2014 rok co rok 8 miliard eur Pákistánu. Proč zrovna jemu? Inu proto, že tam vládne tuhý totalitní režim, jež se sluší podporovat, aby z něho 40% chtělo emigrovat a čtvrtině milionu ročně se to už dařilo – hádejte kam. Tak si Evropa sama financuje imigraci – a dobrý forensní audit EU by jistě našel i jiné takto zajímavé země.

Chloubá EU, již je program Erasmus, se proměňuje z instituce vzdělávací v instituci imigrační, zavedením nového programu financování studentů ze severní Afriky a Blízkého Východu, jež hrdě oznámila císařovna Ursula. Takto: „Některé severoafrické a blízkovýchodní země, které nejsou součástí EU zeměpisně, kulturně nebo etnicky, získají status přidružených zemí, který jim poskytne plné začlenění do Erasma.“

Včetně stipendií a grantů jejich univerzitám. Z EU financovaných. V rámci projektu zvaného „Pakt pro Středomoří“, na nějž EU věnuje 42 miliardy eur. To mimochodem v době, kdy jsou z Erasmusu vyloučeni Maďaři za to, že imigraci neberou. A pokutováni milion eur denně. Někde ty peníze EU přece získat musí. Nás to čeká letos, připravte si peněženky a opasky na utahování.

Jestli vám vrtá hlavou jak to, že jste zrovna o tomto projektu nikde jinde neslyšeli, bude to možná tím, že to nikdo jiný nepřevzal z reportáže televize NOVA24, což podle Wikipedie je slovinský „pravicový mediální konglomerát“, který proto určitě nelze brát vážně. Proti právě takovým a podobně pofiderním médiím EU zakládá v rámci „Štitu demokracie“ dozorcí jednotku zvanou „European Centre for Democratic Resilience“ čili centrum demokratické odolnosti. Ta bude „bránit ohroženou demokracii, chránit informační prostor, posilovat demokratické instituce a vytríbovat společenskou odolnost“, a to tak, že bude „odhalovat a odrážet hrozby dezinformací a manipulací“.

Těšme se na mediálně napínavý rok.

Vydavatel - Mimochodem v Austrálii je situace podobná kdy muslimské jednotky oborají stát o velké peníze na podvodných NDIS (- National Disability Insurance Scheme) a na iluzorních mateřských školkách. Kupodivu dělnická vláda dělá, většinou, že nic nevidí, a dokonce vytvořila agenturu, která má pomáhat nelegálním přistěhovalcům, aby je oficiálně nemohli vyhodit – deportovat a opozice také dělá, že nic nevidí.

You probably don't want to hear this.

I've spent a great deal of time researching how we, as Australians, can actually change what's happening in our country, from record high migration and expanding digital surveillance laws, to housing shortages, limits on free speech, and the erosion of our national identity.

Knowing what I've learned and staying silent for fear of damaging those I help each day was no longer an option. This is bigger than the 160 people I care for, it's about the future of the country I love.

People keep asking, "What can we do?" Here's the truth: nothing changes if we keep voting for the same two parties and expect different results. No matter how much you respect your local candidates, the system is structured so that power consistently returns to Labor and Liberal.

You can admire people like Jacinta Price and Andrew Hastie, I respect them too, but if you vote for their parties, you're still voting to uphold the very system that's failing Australians.

If we want to slow and eventually stop what's unfolding, the mass migration, the Digital ID rollout, and policies we never voted for, it has to happen in the Senate. That's where laws can be reviewed, amended, or blocked altogether.

From my research, the only party with the national reach, structure, and courage to make a real difference in the Senate is One Nation. You can back multiple independents, but unless Australians unite behind one strong banner, we divide our voice and hand control straight back to the major parties.

People have been conditioned to loathe Pauline Hanson, but ask yourself, by whom? The same political and media establishment that fears uncomfortable truths. She's not the monster she's portrayed to be; she's real, she speaks for ordinary Australians who've been ignored, and despite the criticism, she's still standing.

I understand rejection. I left school in Year 6 after sixteen schools, went through addiction, prison, and crime. I've been called uneducated, but I've learned that honesty offends those who prefer comfort and control. I'm not polished, but I'm real.

So if you genuinely want to change what's happening in this country, don't waste your vote on the same system that's failed you.

Get behind One Nation. Unite the vote. Take back the Senate. Take back Australia.

I welcome any respectful question, I may not agree with you, but I'll fight for your right to speak and I'll always respond respectfully.

Please know I mean no disrespect to Andrew Hastie or Jacinta Price.

"Also please share this post as education is the key the change".

Please feel free to share my posts as I do not wish to spam others pages.

Peter Lyndon-James

Addressing the Impact of Mass Migration on Human Rights

Australian authorities will come under scrutiny after a U.S. directive instructed its embassies to study the potential impact of mass migration on public safety and human rights.

In a statement posted on X, the U.S. Department of State said "mass migration poses an existential threat to Western civilization and undermines the stability of key American allies."

U.S. embassies have also been instructed to report on policies that hamper discussion on the impact of mass migration.

"Officials will also report policies that punish citizens who object to continued mass migration and

document crimes and human rights abuses committed by people of a migration background," the statement read.

The Department pointed to several examples including:

"In the United Kingdom, thousands of girls have been victimised in Rotherham, Oxford, and Newcastle by grooming gangs involving migrant men.

"Many girls were left to suffer unspeakable abuse for years before authorities stepped in.

"In Sweden, an Eritrean migrant convicted of raping a 16-year-old girl was allowed to remain in the country after a judge ruled that the incident was not an 'exceptionally serious crime' and did not warrant deportation."

Further examples were given, including the gang rape of a 15-year-old German girl, and a case where a German woman who insulted one of the rapists online was given a harsher sentence than the perpetrators themselves.

"U.S. officials will now scrutinise policies in Western nations that give leniency to migrant crime and human rights abuses, or that create two-tiered systems that prioritise migrants at the expense of their own citizens," the department added.

The State Department said it supported the sovereignty of its allies and stands ready to assist to solve the "global crisis of mass migration."

The Epoch Times contacted both the Australian Department of Foreign Affairs and Trade and the U.S. Embassy in Canberra for comment.

However, state leaders will likely face scrutiny for their handling of law and order, while federal authorities will face questions on their migration policies.

While the Australian government has yet to issue an official statement, New Zealand Prime Minister Christopher Luxon responded saying, "New Zealand's immigration policy is our decision."

Greens MP Accuses Trump Administration of Interfering With Other Governments

Meanwhile, Australian Greens MP David Shoebridge condemned the policy as a "dangerous export of the Trump administration," in comments to the ABC.

Shoebridge said it was part of U.S. President Donald Trump's "right-wing, anti-migrant policies," and accused the administration of not showing restraint with interfering in overseas governments.

"The U.S. vice president has said that he wants U.S. power—U.S. trade power, U.S. diplomatic power, U.S. economic power—to lecture and force the United States' allies to change their immigration policies, change other domestic policies.

"There's a clear pattern here, this isn't just gathering information for curiosity's sake. This is to weaponise the information against the United States' own allies."

Crime in Australia

According to the most recent Australian Bureau of Statistics data, 14 percent of prisoners in the country were born overseas, including New Zealand, the UK, and Vietnam among the highest groups.

From June 30, 2023 to June 30, 2024, there was a 2 percent overall increase in sentenced prisoner numbers across the board, with an 8 percent rise in sexual assault and offences of a sexual nature.

Meanwhile, Crime Statistics Agency (CSA) Victoria recorded a record-high number of criminal incidents in the 12 months to mid-2025—a total of 483,583 cases and an increase of 18.3 percent.

This comes as youth offending rose to its highest level on record in 2024.

CSA data also shows a 33 percent increase in the number of crimes committed by Sudanese-born criminals across Victoria in the past few years.

Machete incidents rose from 552 in 2015 to 2,061 in 2024, prompting the Allan Labor government to install "machete bins" in an amnesty before the blades are outlawed.

Earlier this year, Victoria's state opposition said a crime was committed in the state every 50.3 seconds.

New Speech law

Australia's panic-driven 2026 hate speech laws—rammed through after the Bondi Hanukkah massacre that slaughtered 15—are hurtling us straight down Britain's dystopian rabbit hole. Albanese recalled parliament this week to ram through bans on "hate preachers," expanded symbol crackdowns, and jail terms up to 15 years for inciting hatred or "collaborating with extremists," all while conveniently bundling gun grabs. It's sold as fighting antisemitism, but make no mistake: this is broad-brush censorship dressed as compassion, primed to snare dissenters, comedians, and everyday critics. Graham Linehan's Heathrow arrest in September 2025—five armed cops hauling off the Father Ted creator for trans-critical tweets (charges dropped October)—exposed the farce. It forced the Met to ditch investigating most non-crime hate incidents (NCHIs) late 2025, admitting they waste time on culture-war nonsense instead of real crime. UK stats scream warning: 137,550 hate crime reports in 2025 (many pure speech), ~12,000 annual online arrests (~30-33/day under vague laws like the Communications Act), convictions under 10%. Lives wrecked over tweets, jokes, misgendering (Harry Miller's NCHI nightmare lingers), or edgy cartoons. Australia's echoing it—expanding vilification laws beyond already-controversial Section 18C, with Equality Australia pushing vague LGBTIQ+ protections that could gag comedy, debates, even private views. Without ironclad safeguards (real intent proof, sky-high evidence bars, sunset clauses), we're building a nanny-state surveillance machine that protects no one but bureaucrats and thin-skinned authoritarians.

The slope isn't slippery—it's greased and accelerating. Protect the vulnerable, sure, but not by torching free speech. Time to fight this rubbish before it's too late. What say you—import US-style First Amendment spine, or keep pretending "Aussie values" include thought-policing?

The shocking scam desperate foreigners are using to get Australian residency: 'I'm ashamed of my industry'

By SARAH BROOKES - SENIOR REPORTER, AUSTRALIA

sarah.brookes@dailymail.com.au